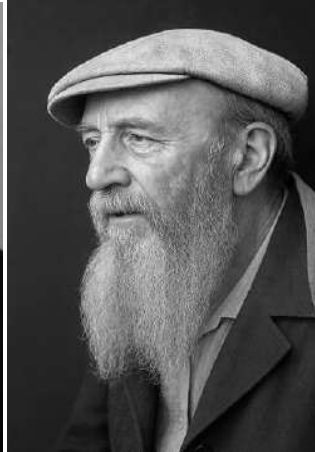
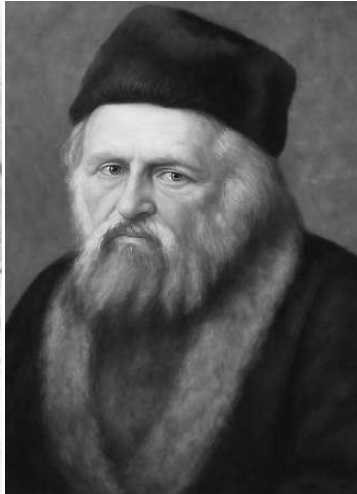

פנינו הצדיקים

לעדכונים, ברכות מזל טוב והודעות - שלחו ל: 054-8410475 | HB0548410475@gmail.com

מטב השידורים
מגדולי הרבנים
ללא פרסומות.
ללא חדשות.
ללא פוליטיקה.

האזינו לשידור החי

03-3782000 | באפליקציה | www.radio2000.co.il

במיל: 054-8410475, דוא"ל: HB0548410475@gmail.com

האדמו"ר רבי גדליה משה גולדמן מזוועהיל זצ"ל: נולד בזוועהיל בשנת ה'תרמ"ז (1887). עוד בצעירותו הוסמך להוראה ע"י גדולי הדור ובראשם ר' חיים סולביצ'יק מבריסק. בגיל 22 כיהן כרב הרשמי בזוועהיל. נודע כבעל מוח חריף, שנון ושקול בדעותיו. **בעל רוח-הקודש**. מלומד בנסים. רבים פנו אליו לקבל ממנו עצה ותושייה. ענוותן. עקב פעולותיו הרבניות הואשם ע"י הסובייטים והוגלה לסיביר. בשנת ה'תש"ה (1945) התמנה כאדמו"ר ובשנת ה'תרצ"ז (1937) עלה לא"י אהב כל יהודי במסירות נפש. פעם אחת אמר: "אני אינני כמו אבי. אבי מוכן למסור נפשו בשביל יהודי – ללכת מן יהודי-ללכת מן העולם במסירות נפש ממש, אולם אני אינני מוכן לכך עדיין. **מוכן אני, רק שיחתכו לי את הידיים והרגליים בשביל יהודי**".

קודם הסתלקותו אמר לסובביו: "איני מפחד משום דבר אחר, כי אם מדברי דוד המלך ע"ה (תהילים טו): "מי יִשְׁכַּן בְּהַר קְדֹשׁךָ וגו' לא עֲשֶׂה לְרַעְהוּ רָעָה", **מזה אני חושש, שמא עשיתי או גרמתי רעה למישהו...**! אף היום לאחר פטירתו, ישנה סגולה בדוקה וידועה, כי כל מי שפוקד את ציונו בבית הקברות בשיח באדר (סמוך לבניין הכנסת בירושלים) שלוש פעמים: בימים שני, חמישי ושני ומבקש דבר מה - נושע על ציונו הקדוש. ורבים נושעו וראו ניסים גלויים הן בזיווגים, בזרע בר-קיימא, רפואה, מציאת עבודה, הצלחה, פרנסה, חינוך ילדים וכו'. נפטר בירושלים ב-כ"ד חשוון ה'תש"י (1949). חי כ-62 שנים.

אביו: האדמו"ר ר' שלמה. **ילדיו:** האדמו"ר ר' מרדכי (השני-שימש אחרי אביו באדמורו"ת), ר' נח, בתו מרת שרה (נישאה לר' משה אהרון כ"ץ-ראש ישיבת ראדזין בירושלים), מרת אדל הדסה (נישאה לר' שואל סתיו), בת נוספת (נישאה לר' מרקוביץ).

○ יפר הרה"ח ר' יהודה לייב סלונים שליט"א סיפור מופלא המלמדנו מהי מעלתה של קבלת ייסורים באהבה ועד כמה צריך להיזהר שלא לבעט בייסורים, ומעשה שהיה - כך היה: "בעת המלחמה בעיה"ק ירושלים בשנת ה'תש"ח (1948) התחבאנו כולם במקלטים. אחד המקלטים בשכונת בית-ישראל שבירושלים היה באותו מקום שהיום בית-המדרש של חסידי סלונים ברח' רבי שלמה מזוועהיל, שם הצטופפנו כמו רבים מתושבי השכונה ובתוכם גם אבי האדמו"ר ר' מרדכי חיים מסלונים זצוק"ל.

וזכינו שגם הרה"ק רבי גדליה משה מזוועהיל זיע"א היה עמנו. וישב בפינת המקלט ולמר בהתמדה. ולא היה נראה עליו, כי נמצא בשעת מלחמה, אהבת התורה השכיחה ממנו את כל הדאגות, ומה גם אשר היה מלומד בייסורים, ובשבילו לישב בחושך וללמוד היה דבר, שכבר התרגל לכך בעת שהתגורר בעיירת זוועהיל ברוסיה, **ובעת שישב שבע שנים במאסר בסיביר. וימים מהם גם בצינוק**."

"בין אלו שנכנסו למקלט לחפש מסתור מפני הפגזים הייתה אשה אחת אשר ל"ע הייתה מרה נפש ולקתה קצת בשכלה, ובעת שישיבה שם הייתה מתקיפה מדי פעם בצעקות את דרי המקלט, ובכל פעם היה אחד מדרי המקלט ה'קרנ' למוצא שפתיה ופותחת את חרצובות לשונה, והייתה פוגעת ועולבת ללא רחמנות, והאנשים הרגישו מאד שלא בנוח, וגם כי ידעו, שאין ממש בדבריה. האנשים ישבו שם על ביתם וילדיהם ולא היה נעים כלל לקבל מקלחת של צוננים מפיה. **יום אחד, הרגישו יושבי המקלט, כי הגדישה את הסאה ואי אפשר עוד להבליג וכי הגיעו מים עד נפש**

"הוחלט ביניהם, כי בלית ברירה יוצאו אותה מהמקלט ושתלך לחפש ערי מקלט אצל מי שמעוניין לשמוע את דבריה. לפני שניגשו לבצע את התכנית אמרו דיירי המקלט זה לזה, כי אין זה מהנכון לעשות כזה צעד בלא לשאול את פי הרה"ק רבי גדליה משה, אשר יושב שם עמם במצר".

"כאשר ניגשו לפני הרה"ק ואמרו לו, כי הגיעו מים עד נפש ואי אפשר עוד להבליג על הביזיונות שעוברים כאן מדי יום דיירי המקלט ומשפחותיהם, והציעו לפניו את התכנית, שעומדים לעשות בעוד כמה דקות - השיב להם הרה"ק: 'מי אני שאומר לכם מה לעשות, ובכלל מה באתם אליי לשאול? אך לפני שתצאו לבצע את זה, אבקש מכם, לשמוע סיפור על אבי הרה"ק רבי שלמה שנסתלק לא מזמן, לפני שלוש שנים, וכולכם הכרתם אותו'."

"בעת שהתגוררנו בזוועהיל חלתה אחותי ע"ה, וכאשר בא אבי לבית וראה את מצב בריאותה שמחמיר, אמר שהולך לחפש ביזיונות, כדי שיזכה על-ידי זה לרפואתה. וכך היה, אבי היה אפוטרופוס מטעם ה'תלמוד תורה' על שכירות של כל מיני דירות וחנויות בעיירה, והלך לחנות של אשה אחת בשוק והזכיר לה, שכבר כמה חודשים לא שילמה על החנות ששכרה ואמנם עד עתה לא הזכיר לה על החוב, אך בינתיים החוב הולך ומצטבר".

"מיד החלה האשה לצעוק עליו, כיצד אינו מתבייש לבקש ממנה כסף על השכירות, ובתוך דבריה ביישה אותו: וכי חושבים אתם שאתם רבי? וכו', ובצעקתה, כי גדלה, הגיעו מיד הרבה אנשים מבאי השוק ועמדו סביבו והקשיבו, ואבי עמד ושתק והקשיב לכל דבריה ולא השיב לה כלום".

"כמוכן, ביזיונות לא חסרו לו מהמעשה, ובא לביתו בשמחה רבה ובישר שבע"ה הבת תבריא בקרוב, כי ע"י הביזיונות פעל עבורה רפואה, וכך היה. אחר תקופה חלתה, שוב והלך שוב לחפש ביזיונות ולא עלתה בידו בשום אופן למצוא ביזיונות, ושב לביתו בשברון לב בודעו, כי מן השמיים נגזרה הגזירה, ואכן אחותי הסתלקה ע"ה לבית עולמה".

אמר להם רבי גדליה משה: 'בימים האלו שעלה המוות בחלוננו והמצב מסוכן, ואי-אפשר לצאת מהמקלט לחפש ביזיונות, הביאו לנו את הסגולה של הביזיונות לתוך המקלט, ואיה השכל שלכם להוציא את זה החוצה?!'."

אם ראשונים כמלאכים- האדמו"ר רבי גדליה משה גולדמן מזוועהיל זצ"ל

מספר הרה"צ רבי יוסף טויסיג שליט"א אדמו"ר מבעלעד שראה רשימה בבית הרה"ק מהרי"ט זצ"ל ושאל לאביו, הרה"ג ר' יחזקאל זצ"ל: "מה פיסרה של רשימה זו שהינכם שומרים אותה?". וסיפר לו: "בשנת ה'תש"ח בעת המלחמה, כאשר חלתה אחותי הרבנית הינדא ברים ע"ה אשת הגה"צ רבי חיים ברים זצ"ל (בתו של האדמו"ר רבי ישראל ממאטרסדארף זצוק"ל) הלך רבי חיים לבקש ברכה ולשאל בעצת קודשו של רבה של ירושלים הגרי"ץ דושינסקי זצוק"ל **וביקש להוסיף שם כדי שהרבנית תאריך חיים**". "לשמע דבריו החלו ידי מרתתין ואמר: 'אני כתלמידו של מורי הגה"ק בעל 'ערוגת הבושם' זצוק"ל, אני מסוגל לכך, לאחר ששמעתי מפיו הקדוש שמי שאינו יודע את סוד שינוי השם יכול ח"ו לקלקל, יותר ממה שיכול להועיל אולם, לך נא ראה אל האדמו"ר רבי גדליה משה מזוועהיל, הוא יודע את הסוד וישאל האם שייך להוסיף לה שם לרפואתה'. והוסיף ואמר: 'הוא בוודאי יאמר לך שאינו יודע אזי תאמר לו שאני הוריתי בתור מרא-דאתרא שיוסיף עוד שם'."

כאשר בא אבי (ר' חיים ברים) אל הרבי ומסר את בקשתו, התחמק הרבי תחילה כפי שצפה הגאון דושינסקי זצ"ל. אך, כשמסר לו את פקודת המהרי"ץ לשמע הדברים נענה הרבי ואמר: 'להוסיף שם לא יעזור. במקרה זה צריך גם לעשות 'פדיון נפש'. כאשר רצה אבי לילך להביא מאה ושישים מטבעות הצריך לפדיון נפש, אמר הרבי: '**כאן לא יועילו מטבעות, כאן צריך אנשים שיקבלו עליהם חלק מהמחלה ויתנו לה משנות חיהם כמתנה**'. החל לבכות אבי לפניו, שמצב בריאותה מאוד קשה, ובימים אלו של מלחמה שכולם בפחד מה ילד יום, מי יסכים ליתן לה שנים במתנה?'. השיב לו הצדיק, שייקח דף, וייקח חמישים חתימות של אנשים שנותנים כל אחד שנה עבורה, ויאמר להם בשמו, שהוא ערב, שכל מי שיחתום שנותן עבורה שנה יעבור את המלחמה בשלום'. באותם ימים טרופים היה זה מציאה העולה על כל דמיון לקבל ברכה קדושה כזו, כיוון שרבים לא שרדו את המלחמה."

"כאשר בא אבי למקלט הראשון, נעמד עם עניים דומעות, ואמר לדיירי המקלט: '**זוגתי מאוד חולה, והרבי מזוועהיל אמר, שמי שחותם שנותן שנה עבורה יעבור את המלחמה בשלום**'. מיד נהיה רעש גדול, וכולם ביקשו לחתום, כי מי לא רצה ביטוח חיים במצב כזה. אבי החל לספור וראה שעוד מעט מתמלאת רשימת החמישים שמות - והתור עוד לא נגמר... כאשר נתמלאו חמישים החתימות בקושי הצליח לקחת את הדף ולפלוס לו דרך, כי אנשים רבים רצו לחתום' מיד הלך בזריזות לבית הצדיק, והגיש לרבי את הדף, הרבי הביט בדף המוגש אליו והוסיף בכתב ידו: '**הנני ערב, שלא יארע להם דבר**' וחתם את שמו 'גדליה משה בן הרה"ק מזוועהיל'. ואז פנה לאבי ואמר לו: 'עכשיו אפשר להוסיף שם. ושאל אותו: 'היאך קוראים לה?' והשיב לו: 'הינדא בת חיה הנלה'. אמר לו הרבי: '**נוסיף לה את השם "רוחמה", שירחם ה' ויהיה לה רפואה שלמה**'. ואומנם זכתה לאריכות ימים וחיותה עוד 50 שנים בדיוק עד לשנת ה'תשנ"ח, וכל אלו שחתמו, עברו את המלחמה והאריכו ימים כדברי הצדיק- ודף זה עם החתימות - וכתב ידו של רבנו מונח לפניך'."

ענוותנותו של הרב הייתה מופלאה ביותר. סיפר רבי אליהו ראטה: בימים ההם, כשהרה"ק מסאטמר זיע"א עדיין התגורר בשכונת 'בית ישראל' שבירושלים, הגיע מישהו ונקש על דלתו של רבינו ושאל אותו: 'היכן מתגורר הרבי?'. על אף שהלה התכוון אל האדמו"ר, מגדול ענוותנותו לא חשב רבינו, שהכוונה היא אליו ולפיכך לקח את אותו יהודי והוליכו לביתו של הרה"ק מסאטמר ואמר לו: '**כאן גר הרבי!**'."

להלן סיפור מופלא, שהובא בספר '**צדיק יסוד עולם**' מפי בעל המעשה, שהיה לו בית חרושת למשקאות. פעם בערב יום כיפור קיבל טלפון ממחלקת הבריאות בירושלים, שיבוא מיד למשרד, היות שהוגשה תלונה כי נמצא עכבר בתחתית אחת מבקבוקי המשקאות שלו. השותף שלו פנה אליו ואמר: 'יש לך רבי, תלך להזכיר אצל הרבי שלך'."

נכנס היהודי לצדיק, ושח בפניו העניין, שבדרך כלל הוא שם לב לכל בקבוק שיוצא מבית החרושת, אך עתה מחמת לחץ העבודה בחגים, כנראה שקרתה הקלה. נענה הצדיק ואמר: "אל דאגה". וניגש לארון, הוציא חומש, והחל קורא בפרשת וישלח, עד חמישי. אחר פנה אליו, ואמר: "**לך ואל תחשוש, ותדבר ללא מורך לב**". מיודענו הגיע לשם, ונכנס לחדר נוכח ארבעה פקידים, שעמדו לעסוק בעניינו. הפתיחה לא ניבאה טובות. האחד מהם פתח בדברי קטרוג ודיבר כנגדו קשות: **לא ניתן לכם שתריעו את כולם... הזמנים נשתנו, ופה נשליט בחוזק יד את ההקפדה על בריאות הציבור**". לאחר מכן הצטוו לצאת החוצה לחכות בחוץ להחלטתם, ולאחר כמחצית השעה נקרא היהודי להיכנס, ולמרבה הפלא, אותו שזעם כנגדו בתחילה, פנה אליו ואמר: "**ראה, היום ערב יום כיפור וצריך לקבל סליחה מהקב"ה, ולכן אנו סולחים לך הפעם, אך היזהר שפעם שנייה לא יקרה שוב...**"

כשסיים אותו פקיד בכיר דבריו, ציווה על אחד הפקידים שם להכניס לארון את הבקבוק, שיישאר למשמרת, לפקוד לימים יבואו אותו עוון, והנה כאשר עמד להניחו בארון נשמט הבקבוק מהארון ארצה, ונופץ לרסיסים. כשחזר אותו יהודי לאדמו"ר, וסיפר לו את שהתרחש, אמר לו הרב: "הן אמרתי לך שלא יארע לך דבר". והנה, כאשר ישב אותו חסיד בבית הצדיק, נכנסה הרבנית וביקשה, שיפתחו לה פחית שמן. בדרך כלל מסתפקים בנקיבה חור קטן בצדי שולי הפחית. אולם הפעם הרב ציווה ופתחו את המכסה כולו של הפחית מסביב, כשהוסר המכסה, נתגלו חרקים צפים בתוך השמן מעל. וכיוון שהיה מייצור של חברה ממשלתית מפורסמת, ציווה הצדיק על אותו חסיד, שייקח את הפחית למשרד הבריאות, ויראה שגם בחברה מטעמים עם מכונות משוכללות, זה עלול לקרות."

גם כיום, הפוקדים את ציונו בשני, חמישי ושני, רואים ישועות. להלן אחד הסיפורים, מני רבים, המעיד על כך: באמצע חודש סיוון ביום שני הגיעה ש"י. להתפלל בציון הקדוש וביקשה מבורא עולם, שיחוס וירחם על בנה ש. בחור בן 26 הלומד באחת הישיבות הליטאיות במרכז הארץ ועדיין לא נישא. באותו יום הגיעה לציון הקדוש ג.ל. וביקשה מבורא עולם, שיחוס וירחם על בתה בת 25 עובדת ומוצלחת ממש כלילת המעלות אך שידוך- אין.

ביום חמישי הגיעו השתיים לציון הקדוש ושוב התפללו וביקשו מהבורא, שירחם עליהן ועל ילדיהן ויזכו להשיאם כל אחד עם בן זוגו המתאים עבורו. ביום שני בפעם השלישית הגיעו שוב שתי הנשים התפללו וביקשו. אחת מהן - שמה ש. פרצה בבכי והתחננה לבורא עולם, בכייה הלך וגבר עד שהמים את הלבבות של המתפללות מסביבה. כאשר ג. סיימה להתפלל ולבקש יצאה מבית העלמין ופגשה ב- ש. שזה עתה יצאה ג"כ לדרכה. אז החליטה ג. שהיא חייבת לגשת ולשאל את ש. מדוע בכתה כל כך, והאם היא זקוקה לעזרתה?.

ש. אינה מכירה את ג. 'במקרה' הן נפגשו שלוש פעמים בציון הקדוש ו-ג. פנתה אל ש. ושאלה אותה: "מה קרה?" ו-ו. האם היא זקוקה לעזרה כלשהיא?". ש. הביטה לעברה של ג. וענתה לה: "**רק בורא העולם יכול לעזור לי**", והיא גוללה בפניה את סיפורה. לאחר שסיימה את דבריה היא פנתה אל האישה, שעומדת מולה ועכשיו היא מפנה את שאלתה אל-ג. "**מדוע את הגעת להתפלל כאן בציון?**" והיא סיפרה לה, שיש לה בת שזקוקה לשידוך, והיא מאוד מוצלחת וכו'... כעבור שבועיים ימים הגיעו ש. ו-ג. להודות על הנס המשותף וחילקו שם עוגות ושתייה כאות תודה.

הגאון הרב שלמה אבן דנאן זצ"ל - נולד ביום שבת, ט' סיוון ה'תר"ח (1848) בפאס שבמרוקו. כבר בילדותו נודע במידות טובות, בכושר זיכרון מופלא ובפיקחותו הרבה בלומדו לפני חכמי העיר פאס. כשהיה כבן עשר שנים בלבד אביו נפטר. דודו, הגאון ר' יצחק, לקח את רבינו תחת חסותו וגידל אותו כבנו. כשהיה כבן 15 התחיל ללמוד קבלה, תוך שהוא נוהג בפרישות רבה ובהקפדה בקיום כל פרטי המצוות. כשהיה בן 18 התחיל למסור שיעורי תורה לצעירים בעירו. העמיד תלמידים רבים שמהם יצאו גדולי תורה, דיינים ורבני ערים. בשנת ה'תרכ"ט (1869) כשהיה בן 21 התמנה לדיין בבית הדין הגדול בפאס. כונה בקרב העם הרמב"ם אלפסי. בגלל חריפותו בתורה השוו אותו לרמב"ם ואלפסי על שם העיר פס, בה נולד. בשנת ה'תרל"ה (1875) עלה לארץ עם דודו ר' יצחק כדי לבדוק אפשרות להתיישב בארץ. לאחר שהות קצרה בת ל"ג ימים עברו לאלכסנדריה שבמצרים. משם חזר לעירו והתמנה להיות גזבר ופרנס הקהילה.

רבינו דאג לעניי העיר ותמך בכל יהודי אשר מטה ידו. בשנת ה'תרל"ח (1878) הוכתר לרב הראשי ולדיין הקהילה בפאס. ראשי השלטון במרוקו רכשו לו כבוד. ממשלת צרפת העניקה לו תואר 'אזרח כבוד'. למרות זאת ניכר בענוותנותו ופעל רבות לטובת עניי הקהילות היהודיות. בשנת ה'תרע"ט (1919) נבחר בידי השלטונות הצרפתיים לתפקיד דיין בבית הדין הגדול לערעורים שבעיר רבאט. בשנת ה'תרפ"א (1921) שב לפאס וכיהן כראב"ד ורבה הראשי של פאס (שהייתה אז בירת מרוקו). נודע לתהילה כדרשן מעולה, פוסק דגול ובקי בתורה הקדושה. מקהילות צפון אפריקה השונות, מכל רחבי מרוקו ואף מגיברלטר הפנו אליו שאלות בהלכה. היה בקי גדול גם בספרות ההלכה של חכמי אירופה והזכרים בספריו. רוב ימיו היה רבינו מדוכה בייסורים. בתו נפטרה בחייו לאחר מחלה בגיל 27. עד ימיו האחרונים נשאר צלול בדעתו. מדי פעם התייצב לפני השלטונות, הגן על אחיו היהודים ודרש את זכויותיהם. ביום הכיפורים של שנת פטירתו, כשאמר 'כל נדרי' בציבור, השמיט את המילים "מיום... עד יום הכיפורים הבא עלינו לשלום". הציבור הרגיש והזדעזע. נפטר ב-כ"ד חשוון ה'תרפ"ט (1929). רבבות יהודים מכל מרוקו, כל רבני מקנאס וצפרו, וכל הערלים והישמעאליים גדולי המלכות היו בהלווייתו. חי כ-81 שנים. ציונו בפאס. בנו, ר' שאול, מילא את מקום אביו. בהמשך התמנה לרבה הראשי של מרוקו.

סבא (מצד אביו): ר' שמואל. **סבא (מצד אמו):** ר' משה בוטבול. **אביו:** ר' משה. **אימו:** מרת חנה. **אשתו:** מרת סולטנה (בת הרב שאול אבן דנאן). **מרביתו:** סבו, ר' שמואל, ר' יצחק אבן דנאן (דודו מח"ס 'שו"ת ליצחק ריח'), ר' אבנר ישראל הצרפתי (א"ש). **מתלמידיו:** הגאונים ר' מתתיהו סירירו (דיין ומורה צדק בפאס), ר' משה בן שמחון (רבה של מוגאדור), בנו, ר' שאול (שימש דיין בכמה קהילות במרוקו), בנו, ר' משה. **ילדיו:** ר' משה (נפטר בצעירותו), ר' שאול (שימש כאב"ד במוגאדור, חבר בית דין לערעורים ברבאט ורב ראשי של מרוקו). **בתו:** מרת פריחה. **מספריו:** **יאשר לשלמה** - שו"ת **יבקש שלמה** - שו"ת.

בטרם מלאו לו עשר שנים, נפטר עליו אביו הצדיק, ר' משה. בתוך ימי החודש לפטירת האב הקדוש, רגזה עליו אימו הצדקנית והיכתה אותו במקל עד שבכה בכי תמרורים. הבן הלך בהיחבא לקבר אביו, שפך שיחו בבכי וסיפר לאביו: "אבי ראה המקל, אשר הכתני בו אמי!". הוא שב הביתה ולא סיפר על כך מאומה. האב הקדוש בא בלילה לאשתו בחלום ודיבר איתה קשות: "למה הרבצת לשלמה בני? את אשר עשית לו וגם את המקל הראה לי? אם תוסיפי לעשות לו כזאת, הלא אעניש אותך בפיך ברכיכם!", ונעלם. השכם בבוקר, האם סיפרה לאנשי ביתה את החלום ותיעם רוחה. הם שאלו את הבן, ואז סיפר להם בתום לב את אשר עשה.

באחד הימים בשעה שאחד מתלמידיו הלך לביהמ"ד, עברו מולו גויים שהלכו להתפלל במסגד. אחד מהם נגע בתלמיד בטעות במהלך הליכתו. היה איתם שייח. הגוי פנה לשייח ושאל: "נגעתי בטעות ביהודי, האם אני יכול להתפלל או שצריך לטבול קודם?". השייח ענה: "אתה חייב לטבול, היהודי טימא אותך!". התלמיד שמע את דבריו, הלך לרבינו וסיפר לו מה שאירע. הרב אמר שהוא יודע כיצד ללמד אותם לקח. יום אחד קבוצת מוסלמים הגיעה לרב כדי להתדיין עימו בכמה דברים. הרב, שידע זאת מראש, הכין את תלמידו. הוא אמר לו, שכאשר הקבוצה תגיע, תבוא לשאול את השאלות הבאות. כאשר הקבוצה הגיעה התלמיד נכנס ושאל: "הרב, יש לי שאלה - שרץ שנפל לתוך יין, האם הוא מותר או אסור?" - "צריך להוציא את השרץ ומותר לשתות את היין". התלמיד המשיך להקשות: "רבינו, יהיה לי בקבוק יין ובטעות הגוי נגע ביין. מה דינו?" - "הרב ענה: "היין נסך. צריך לשפוך אותו ואסור לשתות אותו". המוסלמים נפגעו עד עמקי נשמתם. הצדיק עשה אותם יותר גרועים משרץ! הסיפור הגיע לאוזניו של הקאדי, שהיה שונא יהודים מובהק. המלך היה אוהב את היהודים, שכן ידע והכיר את מעלתם. בני ביתו של הצדיק חששו לגורלו. אולי כדאי לרב להיעלם מהמקום? הרב לא הגיב. כעבור שעה קלה שני שוטרים הגיעו לבית הרב ובידיהם צו מאסר של הקאדי. הם אמרו שהרב צריך להתייצב למשפט. כשהגיע לשם, ראה שלושה שופטים וביניהם הקאדי. הקאדי פנה לצדיק ושאל: "האם זה נכון מה ששמעתי שהרב אמר?". הצדיק השיב כי הוא פוסק על פי התורה הקדושה. הקאדי גזר על הצדיק דין מוות. לקחו את הצדיק למאסר וקבע כי למחרת ימיתו אותו. כשביקשו לתת לרב אוכל, גילו לתדהמתם כי התא ריק! הדלתות נעולות אבל הצדיק לא נמצא! השמעה התפשטה. המלך ששמע זאת, שלח צבא שיגן על היהודים מפני פרעות העלילות להיגרם מהמוסלמים. החיילים הגנו על היהודים. אולם הצדיק נעלם. כאשר הסיפור הגיע לאוזני החיד"א, הוא פנה לאנשים שהיו לידו ושאל בפליאה: "מדוע אתם תמהים? וכי אתם חושבים כי המקובל ר' שלמה אבן דנן לא יודע את שמות הקודש? הייתה שעת סכנה והרב היה חייב להשתמש בהם".

הגאון רבי רפאל זיסקינד הכהן מהמבורג זצ"ל: נולד ב-כ"ד מר-חשוון תפ"ב (1722). מחכמי אשכנז. מגדולי הפוסקים. בצעירותו למד במניסק ונודע בחוכמתו כעילוי. האמת הייתה נר לרגליו. לא חת מפני איש. בשנת ה'תק"ב (1742) בהיותו כבן תשע-עשרה שנים התמנה לראש הישיבה במינסק.

לאחר שנפגש עם המגיד ממזריץ' הגאון ר' דב בער, התרשם עמוקות מאישיותו והחל להתקרב לחסידות. בשנים ה'תק"ה-ה'תקל"ו (1745-76) כיהן כרב בקהילות מינסק, רקוב, וילקומיר, פינסק ופוזן. לאחר מכן נתמנה לרב קהילות אה"ו (איחוד של הקהילות היהודיות בעיר המבורג ובעיירות אלטונה וואנדסבק). לחם בתקיפות בהשכלה.

כשהיה ילד קטן, בסביבות גיל תשע שנים בלבד, הפרנסיים שרצו לחסוך בעלויות, החליטו כי אין צורך להביא רב, היות ור' רפאל הקטן ידע רב לו ויודע לענות על כל שאלה. בנוסף, היה להם חזן ששימש גם כרב, **אולם בפועל, כל שאלה שהייתה להם- היו שואלים את החזן, והחזן מיד היה שואל את רבי רפאל הצעיר.**

כך העניין נמשך כשנתיים ימים, אך יום אחד פסק הדבר. אומנם רבי רפאל למד בהתמדה אך **בסופו של דבר היה ילד בן אחת-עשרה שנים**, יום אחד ראה גדיים מחלון בית הכנסת ויצר הילדות נכנס בו. הוא החליט לרכב על הגדיים ותפס גדי בקרניו והתחיל להסתובב. באותו רגע הגיע החזן כדי לשאול אותו וראה כי הוא רוכב על הגדי, זה היה הסוף לתקופת הרבנות הצעירה של רבי רפאל. נפטר ב-כ"ד מר-חשוון תקס"ג (1803). חי כ-81 שנים. התקיים בו הפסוק **"את מספר ימך אמלא"**. ציונו בגרמניה.

אביו: ר' יקותיאל. **אשתו:** הרבנית תמר. **מרביתיו:** הגאונים ר' אריה אשר גינזבורג (מחבר "שאגת אריה"). ר' אליהו זלמן קרמר (הגאון מווילנה). **מספריו:** **יושב הכהן- שו"ת יתורת יקותיאל ימרפה לשון.**

לא היה קל לתושבי העיר המבורג למצוא רב כלבבם. הציפיות היו גבוהות - **הם חיפשו רב שיהיה גם חריף וגאון וגם נעים הליכות, רב שמצד אחד יהיה תקיף ואמיץ, ומצד שני רצו רבים מתושבי העיר כי הרב יהיה גם בעל נטייה להשכלה**, שבאותם ימים כבר פשטה בקרב רבים מבני העיר. כשבא לפניו רבי רפאל הכהן- נראה היה להם כי מצאו את האדם המתאים. על גאונותו העידו עליו ספריו, ונועם הליכותיו היה בולט לעין.

כשבא רבי רפאל לראשונה להמבורג פגשוהו תחילה כמה מעשרי העיר, שנטו להשכלה. הם רצו לדעת האם ישנו סיכוי כי יום אחד הרב יעזור להם ויחזקם בהפצת רעיונות ההשכלה, לפיכך אמרו לו- **'כי אם רצונו להתקבל כרב העיר, עליו לנסוע לברלין ולקבל שם הסכמה מאת "רבי" משה מנדלסון, מי שהיה מנהיגם של המשכילים**, וזאת על מנת שמנדלסון יתהוה על קנקנו של הרב החדש'.

רבינו שגדל והתעלה בליטא, שם לא הכירו עדיין את נגע ההשכלה, לא שמע את שמו של אותו משכיל נסע לשם לתומו. משהגיע את ביתו של מנדלסון בברלין נכנס פנימה. לתדהמתו, **מצא אותו יושב ולומד תנ"ך בגילוי ראש** (זאת משום שאחת מהאידיאולוגיות שלו הייתה לוותר על המנהגים. הוא טען כי המנהגים הם לא חובה, וכיוון שהיהודים נראים אחרת, הגויים שונאים אותם).

רבי רפאל נדהם, מעולם לא חשב כי ייתכן דבר שכזה. מנדלסון הרים את ראשו וקיבל בשלום לבבי את הרב, עליו ידע ממברק שקיבל ממשכילי המבורג. הרב הנסער, שהיה איש אמת ולא חת מאף אדם, ענה לו בתקיפות: **"אין שלום, אָמר ה', לְרַשְׁעִים"** (ישעיהו מח,כב). ועוד בטרם ענה לו מנדלסון, המשיך הרב ואמר: **"לקבל הסכמה מפורק עול שכמוך?! עדיף לי להיות מנקה רחובות מלקבל הסכמה על רבנותי מאפיקורס שכמותך!"** ובמירות לב יצא מהבית.

עוד לפני שהגיע להמבורג הגיע לשם מברק ממנדלסון שכותרתו: **"עדיין לא הספקתי לדבר איתו וכבר צעק עליי וחרף אותי שאני לומד תנ"ך בגילוי ראש, וזאת למרות שבא לקבל ממני הסכמה- קרא אותי בשם 'אפיקורס', דווקא בגלל זה אני ממליץ לכם לקבל אותו, מכיוון שאיש אמת הוא באופן מוחלט, ולא ישא פני איש"**. וכך קיבל את המינוי ושימש כרבה של אה"ו ונלחם במשכילים.

פעם אחת בא אל ר' רפאל אחד מן ה'משכילים', שהיה תלמיד של מנדלסון, ואמר לו: **"שמעתי שהרב אומר שכל אדם מרומז בתורה. אולי יוכל לומר לי היכן מרומז מנדלסון בתורה?"** מנדלסון היה בעל מום (היה גיבן), והיה חותם את שמו: מבמ"ב (משה בן מנחם ברלין). כי היה גר בברלין). אמר לו הרב רפאל הכהן על אתר: **"מְשַׁחֲתֶם בָּהֶם מוֹם בָּהֶם** (ראשי תיבות: **מבמ"ב**) - לא יֵרָצוּ לָכֵן". וה'משכיל' נדהם מחוכמתו הרבה של הרב ועזב את הרב בבושט פנים.

האדמו"ר הרב מרדכי רוקח זצ"ל - נולד בעיר בעלז בשנת ה'תרס"א (1901) כבן שישי. נקרא בשם מרדכי, ע"ש זקנו הרה"ק רבי מרדכי מזוועהל שהיה חותנו של הרה"ק רבי אברהם שמואל מברזן. בעודו ינוקא הורה אביו להעמיד את עריסתו בחדר הספרים שלו היכן שישב ולמד במשך היום והלילה, כך ספג את התורה והקדושה לתוך דמו, רוחו ונשמתו. ניחן בכישרונות עילאיים ובעודו ילד קטן אביו ביקש, שיחזור על דברי התורה ששמע ולתדהמת השומעים חזר הילד בלא להחסיר שום פרט. בצעירותו כבר יצא שמו לגאון עולם הבקי בכל מכמני התורה, פה מפיך מרגליות בחריפות ובסברה ישרה. עובד ה' יתברך בסילודין. בשנת ה'תרפ"ו (1926), בהיותו כבן 24 שנים בלבד הוכתר לשמש כאב"ד בילגורייא. עם פרוץ מלחמת העולם השנייה שלח את אשתו, שהייתה בעלת אזרחות רוסית וילדיו אל בית הוריה, שהתגוררו ברוסיה.

הוא עצמו נדד ממקום למקום ולבסוף הצטרף אל אחיו רבי אהרון רוקח האדמו"ר מבעלזא, ששהה אז כפליט בפרמישליני. ב-ט"ו אייר ה'תש"ג (1943) הגיע יחד עם אחיו להונגריה, אחרי שהוברחו מגטו בוכניה ושהה בבודפשט. ב-כ"ד טבת ה'תש"ד (1944) הוברחו הוא ואחיו לארץ ישראל, אחרי שנודע להם שהגסטאפו עוקב אחריהם ודורש מממשלת הונגריה את החזרתם לידי השלטונות הגרמניים. לאחר כשבועיים הגיע לארץ ישראל והתיישב בתל אביב. ייסד את המרכז של חסידות בעלזא בתל אביב וכיהן כנשיא מוסדות החינוך של חסידות בעלזא בתל אביב ובירושלים. עניו. גאון. חריף ובקי. נפטר ב-כ"ה בחשוון ה'תש"י (1949). חי כ-48 שנים. ציונו בטבריה ליד תלמידי הבעל שם טוב. על שמו נקראים רחובות 'תכלת מרדכי' בקריית בעלז בירושלים ובבית שמש.

אביו: האדמו"ר ר' ישכר דב (האדמו"ר השלישי בשושלת חסידות בעלז). **אימו:** מרת חיה דבורה (נכדת האדמו"ר ר' מרדכי גולדמן מזוועהל). **נשותיו:** מרת שבע הי"ד (בת האדמו"ר מקוברין, ר' משה אהרון- זיווג ראשון. נרצחה עם ילדיהם בשואה), מרת מרים (בת ר' צבי גליק- זיווג שני. נישא בשנת ה'תש"ו- 1946). **בנו (מזיווג שני):** האדמו"ר ר' ישכר דב רוקח שליט"א. **מספריו:** **פרשת מרדכי**- סדרת ספרים על התנ"ך, הלכה וחסידות.

עוד בצעירותו, לפני שהגיע למצוות, כבר התבלט רבינו בידיעותיו המקיפות בתורה ונחשב כבר-אוריין מובהק. כבר באותם הימים היה בקי בכמה מסכתות עם מפרשיהם, והלומדים בבעלז היו מעניקים לו תשורות, כדי שיואל להרצות בפניהם מפניו. את חידושי העלה על הכתב בכרכים שלמים, שכן הצטיין כספרא רבא.

באחת הפעמים התקנא בו אחד מ'חבריו', שעינו הייתה צרה בהצלחתו ובכבוד הגדול שהוא נוחל, והלה התגנב בחשאי וגנב ממנו את כל כתבי חידושי עליהם עמל רבות, והשליך את כולם לתוך האש, עד שנעשו אפר. את כאב ליבו של רבינו על עמלו שעלה בעשן, לא ניתן לתאר, אולם הוא הבלוג על המעשה הנפשע באצילות נדירה, ולא הכלים את פני המשחית. בכך הוכיח רבי מרדכי, שהצטיינותו לא הייתה רק בתורה, אלא גם במידות והליכות שבין אדם לחברו, עד שאביו השתבח בו שהוא מן הנעלבים ואינם עולבים. (מרביצי תורה).

יפר הרה"ח ר' מרדכי פרידמן מופת גלוי שראה בעצמו בראש השנה בשנת ה'תש"י, בעת ששהה רבינו בעיר מילאנו במסגרת מסעו בשליחותו של אחיו כ"ק מרן ר' אהרון רוקח זי"ע לחיזוק שארית הפליטה בארצות אירופה. המציאות הייתה, שרבינו לא הספיק להגיע לארץ ישראל לפני ראש השנה. בעת שהותו באנטוורפן ניגלה אליו אביו הקדוש מספר פעמים ואמר לו לשוב במהרה לארץ ישראל, ואכן מיד שם לדרך פעמיו, אך כשהגיע לאיטליה והתעתד להפליג לארץ ישראל - הוכרח להישאר שם בראש-השנה. כל זאת – משום שבאותה העת הייתה שביתה של האוניות. לכן נאלץ להישאר בעיר מילאנו ואת תפילות ראש השנה ערך יחד עם הרבה אנשים מפליטי המחנות, ששהו שם בעת ההיא עימו.

והנה לפני תפילת מוסף ניגשו אליו כמה אנשים ואמרו לו, שליד מקור המים - המקום שבו צריכים לומר תפילת 'תשליך' - מתקיים היום טכס, והמקום מלא וגדוש בגויים, עד שבלתי אפשרי יהיה להגיע לשם. נענה הגה"ק מבילגורייא ואמר: "עד ה'תשליך' לא יהיה שם אפילו גוי אחד". ואכן מדברי רבינו לא נפל דבר. בעת שהתפללו תפילת מוסף (רבינו שימש כש"ץ) החלו לפתע לרדת גשמי זעף ללא הפוגה, עד שבלתי אפשרי היה כלל להיות בחוץ, וכל הגויים שהתאספו במקום המים, התפזרו בזריזות והלכו לבתיהם, עד שבסיום תפילת מוסף אכן לא נשאר שם אף גוי אחד, הגשמים פסקו, וליהודים הייתה הרווחה, והם התפללו 'תשליך' ללא גוי אחד אפילו.

ההלימוד היה לו כאוויר לנשימה, היגיעה והעיון בכל החושים, בהתפשטות מן הגשמיות, גם בשנים מאוחרות היה מעשה שנאלץ באחד מימי במלחמת העולם השנייה, להסתתר בבית חולים במסווה של חולה מאושפז, והיה שוכב במיטתו וגורס משנתו מתוך הזיכרון בהתלהבות רבה, תוך שכחה מוחלטת של כל הבלהות והסכנה ששרוי בה, עד שלא הבחין ולא הרגיש באנשים שנכנסו לחדרו, האנשים סיפרו, כי באחד הימים עקבו אחר מעשיו, ונוכחו לראות, ששכב ולמד במצב כזה בקול רם שמונה שעות בלי הפסק.

יפר הרה"ח ר' חיים יעקב דייטש: "כאשר הגיע הגה"ק מבילגורייא ללודא - רומא, הביאו לפניו ילדה אחת של"ע גופה היה מלא עם אבעבועות רוח, אמר הגה"ק לאם הילדה: 'אבי נתן פעם סגולה נגד אבעבועות רוח, שימרחו את הגוף עם חמאה', ואכן כך עשו, ולמחרת קמה הילדה בריאה וחזקה כאחד האדם".

הגאון הרב שלום אהרן לופס זצ"ל- נולד בחאלב שבסוריה ב-י"ז בכסלו ה'תרס"ה (1904). בשנת ה'תרצ"א (1931) הוסמך להוראה על ידי רבני ירושלים הספרדים: הראשון לציון ר' יעקב מאיר, ר' אברהם פילוסוף ור' בן ציון קואינקה. בשנת ה'תרצ"ו (1936) ייסד יחד עם ר' יהודה צדקה את אגודת 'מקבציאל', שמטרתה להקים מסגרת תורנית עבור צעירי ירושלים, שלא מצאו את מקומם בישיבות הממוסדות. בשנת ה'תרצ"ח התמנה לדיין בבית הדין הספרדי בירושלים. לאחר קום המדינה עזב את שכונת בית ישראל ועבר להתגורר בשכונת מוסררה ("מורשה") והקים בחצר שטראוס שבתחומה בית ספר חרדי לילדי השכונה. בין השאר פעל בקרב ילדי המעברות. כמו כן הקים את אגודת "מזהירי שבת", שפעלה לסגירת חנויות ובתי עסק בירושלים לפני כניסת השבת.

בשנת ה'תש"י (1950) התבקש על ידי הראשון לציון ר' בן ציון מאיר חי עוזיאל לקבל על עצמו את תפקיד הרב הראשי בעכו. בכל באב ה'תש"י נבחר לתפקיד, ונשא בו כיוכל שנים. עסק בתורה כמעט בכל שעה ביום ובלילה. על שיקדתו המופלאה סיפר רבנו כי בימי צעירותו לא עבר עליו כמעט שבוע בלי סיום מסכת. מחצות לילה החל סדר יומו. מלומד בנסים. זכה לגילויים רבים בחלום. זכה לגילוי אליהו הנביא. ענוותן. **חי בפשטות בל תתואר, ואף מרצפות לא היו בביתו! כל עוד מכרו קרח לא רכש מקרר לביתו! את רוב רכושו חילק לצדקה.** במשך שנים רבות החזיק כולל אברכים על שם אביו בירושלים. מלבד זאת תמך בעשרות רבות של חתנים בני תורה מכל רחבי הארץ. נפטר כ"ו מרחשון ה'תשנ"ה (1994). חי כ-90 שנים. ציונו בהר המנוחות בגבעת שאול בירושלים.

אביו: ר' יעקב. **מרבתי:** ר' עזרא עטייה (ראש ישיבת 'פורת יוסף'). **בנו:** ר' מרדכי (חבר בית הדין הרבני הגדול. נפטר בחיי אביו בשנת ה'תשמ"ה). **חתנו:** מרן הראשון לציון ר' אליהו בקשי דורון (בעל שו"ת 'בנין אב'). **מתלמידיו:** חכם נעים אליהו (בנו של המקובל חכם סלמאן אליהו בעל 'כרם שלמה', ואחיו של הרשל"צ ר' מרדכי אליהו זצ"ל) ור' רחמים הררי.

בכל יום היה הרב נשאר ללמוד בבית הכנסת בעיר עכו שם היה רבם ואהובם של תושבי עכו. והיה עוסק בתורה לאורך כל שעות היום. **מזונו היחיד היה קבוע: שקית ניילון בה היו מונחים על גבי השולחן שלושה ביסקוויטים, מלפפון מקולף וכוס תה, שהיה מכין לעצמו במקום.**

ערימת הבקשות לקבלת תרומות, שהייתה על שולחנו של רבינו באחד הימים, הייתה גבוהה מערימת שטרות הכסף שהיו ברשותו. הרב ישב בחברת אברך מתלמידיו, והשניים חילקו את הכספים לנזקקים השונים, ששטחו את בקשותיהם במכתבים ששלחו אליו.

בשלב מסוים אזל הכסף ברשימת הנצרכים עדיין נותרו מספר בקשות קורעות לב, והרב היה בצער. "חסרים עוד כשלושת אלפים שקלים", נאנח האברך ופרש ידיו לצדדים בחוסר אונים, "אין ברירה אלא להשאיר אותם לפעם אחרת". הרב לא הגיב, אלא ניגש אל ארון הקודש, הפשיל את הפרוכת, פתח את הדלתות וטמן ראשו בתוכו, מעתיר מכל ליבו. כעבור דקות ארוכות סגר את הארון והציץ בשעונו. הוא חזר אל מקומו, פתח את הגמרא, והמשיך ללמוד עם האברך כאילו לא קרה מאומה.

לאחר כמחצית השעה הופיע בביה"כ יהודי, ושלף מכיסו שלושת אלפים שקלים. הוא הניח אותם על השולחן, אינו מודע להתרגשות שהוא מחולל ואמר: **"לפני כחצי שעה החלטתי לתרום את הכסף לצדקה. חשבתי לעצמי, שלא כדאי להשהות את העניין, ולכן הגעתי לכאן עכשיו, כדי שלא להחמיץ את המצווה".** האברך שישב לצידו של הרב היה המום, משתאה נוכח המחזה. ר' שלום התחייך. **"הוא אשר אני אומר תמיד. אני כותב את הצ'קים והקב"ה מכסה אותם... הקב"ה מביא את הכסף, ואני טומן אותו במעטפות..."**

צלם שהוזמן לעשות את מלאכתו בברית, שבה הרב הוזמן להיות סנדק, נרכן למרגלותיו של הרב, ובמבט מתחנן ביקש: "אנא, כבוד הרב, תברך אותי שאזכה לזרע של קיימא. **אני נשוי כבר חמש-עשרה שנים ועדיין לא זכיתי שיהיו לי ילדים.**" ר' שלום הביט בו במבט חוזר ולא מיהר להגיב. הצלם המשיך להתחנן: **"חמש-עשרה שנים חיינו אינם חיים. הכול נראה לנו שחור! הרופאים אינם נותנים לנו סיכוי לחבוק פרי בטן! אני מבקש את ברכתך, כבוד הרב."**

במקום לברך, הישיר אליו הרב מבט ואמר: **"תוריד את הצילומים הלא ראויים מחנותך!"**. הצלם נדהם. מאין יודע ר' שלום על התמונות התלויות בין כותלי הסטודיו שלו. **הרי מעולם לא ביקר שם!?** הוא שאל את המקורבים, האם סיפרו לרב עליו ועל חנותו. התברר, שאיש לא הכירו. בעיניו הקדושות חש הרב בדבר מה מפריע, הדוחק את הקדושה. **"אם תוריד את התמונות הללו מחנותך, הקב"ה יברך אותך בבן זכר"**, הבטיח לו ר' שלום. הצלם חזר אל הסטודיו המום. ומיד החל לתלוש מהקירות את כל התמונות הלא ראויות. הימים נקפו וכעבור מספר חודשים, התבשרו הצלם ואשתו, נושעו גם הם בזרע של קיימא. **"הילד שלי הוא הילד של ר' שלום"**, כך התבטא הצלם, **"בזכותו הוא נולד"**.

אחד מתלמידי הרב חלה במחלה קשה ל"ע, מיד עם היוודעו, פנה לצדיק, בכה והתחנן לפניו, שיברך אותו בבריאיות טובה. **"יש לי ילדים שעדיין לא השאיתי. אנא, כבוד הרב, ברך אותי באריכות ימים!"** הרב נותר מהורהר. קשה היה לו לסרב לדברי התלמיד, שדמע מולו. לבסוף נענה ואמר: **"כל זמן שאני חי, אתה תחיה"**. ואכן, כך היה. הוא חי עוד מספר שנים, וביום פטירת הרב, הסתלק גם הוא לבית עולמו, מספר שעות ספורות אחר רבו...

אחד מתלמידיו, ר' נתנאל בוקר זכר כיצד הגיע פעם לבית הכנסת בצהרי יום שישי, ומצא שהרב יושב ולומד, אך פניו מפיקות צער גדול "קרה משהו, כבוד הרב?" העז לשאול. ר' שלום נשא אליו עיניים של כאב, ואנחה עמוקה נפלטה מפיו. **"קיבלתי היום שבעה מכתבים מחתנים בני תורה המבקשים ממני עזרה, ויש בידי רק אלף שקלים"**, תינה את צערו. **"ואני תוהה, איך אפשר לחלק לכל אחד מהם סכום כה מועט? אני רוצה שיקבלו סכום הגון, שיהיה להם לתועלת..."** ובעוד המילים על שפתיו, נכנס יהודי נוסף לביה"כ, הניח מעטפה על השולחן, ונפרד מהרב לשלום בתנועת יד מהירה.

הרב פתח את המעטפה ושילף משם חפיסה עבה של שטרות. הם עברו בין אצבעותיו בזריזות, כשר' נתנאל בוקר מביט על המחזה, משתאה. **"עשרת אלפים שקלים!"** הכריז הרב והאושר הציף את כל כולו. ים הכאב נעלם, ואת מקומו תפסו הרוך והגילה. **הוא קם ממקומו ופצח בריקוד נלהב עם תלמידו.** "אדוננו אדון עולם!" הכריז ר' שלום, "הקב"ה עוזר לנו!" **לאחר מכן התיישב חזרה במקומו, חילק את הסכום לשבעה חלקים ושיגר את המעטפות ליעדן.** "לנגד עיני התקיים מאמר חז"ל, מספר ר' נתנאל בוקר, "שכל הרודף אחר הצדקה, הקב"ה ממציא לו מעות".

על העובדה שהרב לא חשש מפני אף אדם, יעיד הסיפור הבא: אחד הקצבים בעכו ניגש פעם אל ר' שלום וביקשו שיעניק תעודת כשרות לאטליז שלו. ר' שלום ידע שאותו קצב רחוק מיראת שמיים, והוא עלול להכשיל את הרבים, גם אם יוצמד אליו משגיח כשרות, ולכן סירב להעניק לו תעודה. הקצב, שהתרגז מאד, הניף את ידו, ובתנועה מאיימת, שהופנתה כלפי צווארו של הרב, איים: **"אני אשחט אותך!"** ר' שלום הזדקף, ונתן מבט נוקב בקצב ואמר: **"אדוננו אדון עולם. אין עוד מלבדו!"**. הברנש שמט ידיו ברפיון לצדדים, ובהילוך איטי פסע לאחור ונעלם...

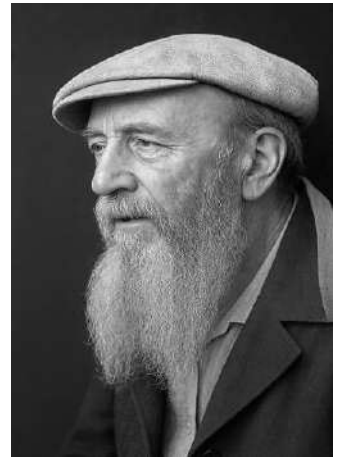
הרב עורר מאוד בעניין תפילת ותיקין (תפילה עם הנץ החמה). שגורים היו על לשונו דברי הגמרא האומרת שהאדם המתפלל בנץ- לא ינזק כל אותו היום. אחד מבעלי הבתים בקהילתו, ששמע את הדברים, החליט לבוא ולהתפלל ותיקין. איש זה היה סוחר ירקות בשוק של עכו, ובבואו באותו יום להתפלל, קשר את סוסתו יחד עם הירקות בסמוך לבית-הכנסת, וכך נכנס להתפלל בהיותו סמוך ובטוח בדברים, ששמע מפי הצדיק, כי לא ייגרם לו נזק כל אותו היום.

לאחר סיום התפילה, יוצא מיודענו בדרכו לעבודה ומגלה במר נפשו, כי הסוסה נגנבה. מיד הוא נכנס לרב ומספר לו בבכייה על שאירע, ושואל לפי תומו: **"הן הרב הבטיח לנו, כי אם נתפלל ותיקין - מובטח לנו, שלא ינזק כל אותו היום. אם כן, מדוע הסוסה נגנבה?"**. הבטיח לו הרב, שלא רק שלא יינזק מהגניבה, אלא עוד ירוויח כפליים. שב האיש לביתו, כשהוא שמח וטוב לבב ומאמין לדברי הרב. לא חולפים ימים אחדים, מוצא האיש לפליאתו את סוסתו ליד ביתו. ולא רק זאת, הסתבר, שהיא מעוברת, ולאחר זמן היא המליטה סייח והוא מכר אותו בדמים מרובים. וראה עין בעין כיצד ברכת הרב על עניין ה'כפל' התקיימה במלואה!

לא אחת אירע, שמשמשו ליווהו אל אולם, שבו אמורה הייתה להיערך ברית מילה, ועוד על המפתן, לפני שנכנס, פנה אל משמשו ופסק: **"אליהו הנביא לא נמצא כאן!"** וסב על עקבותיו. הצצה חטופה לאולם פנימה, הבהירה למשמש שמחיצת הצניעות בין הגברים לנשים אינה קיימת במקום זה.

אם ראשונים כמלאכים- חכם מנשה חבה זצ"ל

חכם מנשה חבה- נולד בשנת ה'תרמ"ב (1881) בכיפיל (כפר ליד בגדד שבו נמצא ציונו של הנביא יחזקאל. משפחתו היתה אחראית על החזקת הקבר וסיוע לעולים לפקוד את קבר הנביא). בילדותו למד תורה אצל רשכב"ג חכם ר' יוסף חיים ורבו הגאון ר' עבדאללה סומך. לצורך מחייתו פתח חנות בדים. לנגד עיניו היתה הציפיה לרגע שבו יוכל לעלות לארץ הקודש. בשנת ה'תרפ"א (1921) עלה לארץ עם אחיו, לאחר ששיחד בכסף רב אנשים שמכירים דרכים העוקפות את בבל.

הוא עזב את רכושו בבגדד ולאחר ששודדים ניסו לתקוף אותם התחיל הכל מחדש. תחילה התיישב במושבה 'מגדיאל' ולאחר מכן עבר לירושלים. מכיוון שלא רצה ליהנות מכתרה של תורה, פתח חנות מכולת ליד הכותל, כדי שיוכל לפקוד את הכותל. בכל לילה קם בחצות כדי לקרוא תיקון חצות- תיקון רחל ותיקון לאה. בכל ליל שישי היה יוצא לשער יפו, לוקח אוטובוס ונוסע לקבר רחל. שם שהה כל הלילה ועשה תיקונים ובבוקר פתח את החנות. בערב שבת שר שירי שבת ואמר דברי תורה כאילו שהוא לא היה ער כל הלילה הקודם.

שימש גם כחזן ופייטן ללא כל תשלום. שימח אלוקים ואדם. השתתף בחתונות למרות שלא הכיר את האנשים ואמר: "לשמח חתן וכלה זו מצווה גדולה, והרי נאמר: המשמח חתן וכלה כאילו בנה אחת מחורבות ירושלים". היה פוקד את ציונו של התנא האלוקי רשב"י הקדוש מספר פעמים בשנה. היה בא אליו המקובל הגדול הרב מוצפי עם משאית, ואוסף אותו לציון הקדוש.

מלומד בניסים. איש אמת. סייע לזולת ועשה חסד עם הרבים. הירבה בצדקות. סגפן. החמיר על עצמו בעניינים רבים. ענוותן מופלא. בעל זיכרון פנומנלי. היה בקשר עם הצדיקים הגאונים ר' יוסף ויהושע שרבני, ר' אפרים כהן, ר' יצחק כדורי, ר' חוגי עבודי, ר' סעדיה מנר, ר' יהודה צדקה (ראש ישיבת 'פורת יוסף'), ר' צדקה חוצין, הרב בן ציון אבא שאול (גר בשכנות). **ידע את מועד פטירתו** (ראה להלן). נפטר ב-כ"ו חשוון ה'תשכ"ה (1964). חי כ-83 שנים. ציונו בהר-המנוחות.

אביו: ר' אברהם. **אימו:** מרת רחמה נחמה. **נשותיו:** מרת סרח (זיווג ראשון), מרת לולו (זיווג שני). **מרבתי:** הגאונים רשכב"ג חכם ר' יוסף חיים (ה'בן איש חי'), חכם ר' עבדאללה סומך (רבו של ה'בן איש חי'). **חברותא:** בעירק- הגאונים רבי עבדאללה סומך, רבי דוד פאפו. בארץ- המקובל רבי יהודה פתיה. **מתלמידיו:** הרשל"צ המקובל ר' מרדכי אליהו, בנו ר' משה חן. **ילדיו (זיווג ראשון):** מרת חביבה, ר' אפרים, מרת שמחה, מרת חנה. **ילדיו (זיווג שני):** ר' יחזקאל, ר' אהרון, מרת הלן, מרת נעמי, ר' עזרא, ר' משה, מרת נחמה, ר' דוד. **מספריו:** **ימפי אבי-** סיפורים מאת רבינו (נכתב על ידי בנו ר' משה חן).

האח ר' אפרים מספר על נס שאירע לו כשהיה בארץ: לפני פסח אבא לקח אותי לשוק של טול-כרם כדי לקנות תנור לאפיית מצות. אבא רכב על החמור ואני שהייתי צעיר, הלכתי ברגל אחריו. עברנו את נאבי טאלי והיגענו למיפתח. שם עצרנו למנוחה קלה ולאחר מכן המשכנו עד לתחנת הרכבת של טול-כרם. כשהגענו לשוק, אבא אמר לי: "שב כאן עם החמור עד שאחזור".

לאחר שעזב, התנפלו עלי ערבים וידו בי אבנים. פניתי למשטרה והשטר אמר לי: "כאן טול-כרם. למה יהודים מגיעים לכאן? אני לא יכול לעזור לך. אני מציע לך שתחזור בדרך ממנה באת!". התחלתי לדאוג לאבא. לאחר מכן אבא הגיע ואמר: "בוא איתי, יש כאן ערבי שיש לו תנור טוב". הלכנו אחרי הערבי. יצאנו מהשוק והתרחקנו הרבה עד שהגענו לביתו. הוא נכנס לחצר ביתו ואנחנו אחריו. הוא הכניס אותנו לבית, נעל את הדלת ואמר: "חכו כאן כמה רגעים ואני חוזר".

הערבי עלה למעלה והחל להתלחש עם ערבי אחר. **אנחנו שומעים שהם מחדדים סכינים כדי לרדת ולשחוט אותנו.** אבא הבין שנכנסו לצרה גדולה והתחיל להתפלל ולבקש רחמים מהשמיים, מהאבות ומהתנא האלוקי רבי שמעון בר-יוחאי. **לפתע נפתחה דלת הכניסה אישה רעולת פנים נכנסה פנימה ומיד נעלמה מול עינינו כלא היתה!** אבא החזיק בי ולחש: "בוא נברח מהר".

יצאנו לחצר, לקחנו את החמור ומיד ברחנו כל עוד נפשנו בנו. אחרי הרכבת צעקו לעברינו שלושה ערבים: "יהודים, יש לכם גפרורים?". אבא אמר לי: "אל תענה דבר ורק תקרא אחרי 'שמע ישראל'. הערבים צעקו לעברינו ואבא אמר: "אל תענה דבר". **אנחנו המשכנו וראינו בחוש כי היתה לנו קפיצת דרך רצינית. לפתע מצאנו את עצמנו בקלקליה. הדרך שבהלך ארכה לנו שש שעות, בחזור ארכה רק שעה אחת!**

אין זאת כי אם אותה אישה אשר פתחה לנו את הדלת היתה רחל אימנו ע"ה שבשעת סכנה הצילה אותנו. אבא היה משתטח על קברה בכל ליל שישי, עם ציבור מתפללים. וכשחזר בבוקר, היה פותח את חנות המכולת כרגיל. בסעודת ליל שבת, למרות העייפות וחוסר השינה אבא היה מאוד עירני, שר שירים ואמר דברי תורה על השולחן, כאילו לא חסר שינה כלל.

○ יפר בנו ר' משה- בתקופה מסוימת אבא גר אצלנו. בוקר אחד אבא אמר לי: "אני מבקש שהיום לא תלך לעבודה". שאלתי: "למה?" הוא ענה: "היום בשעה שלוש אני הולך". "לאן אתה הולך?"- "אני הולך לעולם האמת, ואני מבקש ממך לקרוא לכל האחים שלך ולהודיע להם שהיום בשעה שלוש אני הולך".

אם ראשונים כמלאכים - חכם מנשה חבה זצ"ל

לאחר כשעה, שאל: "הודעת להם?". אבא המשיך לדרוש זאת. לבסוף לא היתה לי ברירה. צלצלתי לאחותי הגדולה ואמרתי לה: "לא יודע מה יש לאבא היום". סיפרתי לה מה קרה. היא לקחה אוטובוס מ'הוד השרון' ולאחר מספר שעות היא הגיעה לירושלים. הוא כל כך שמח לראות אותה.

לאחר זמן מה אבא ביקש ממני ללכת לקרוא לחכם אהרון (שהיה רב של ביה"כ שאבא התפלל בו). כאשר חכם אהרון הגיע, אבא אמר לו: "קח את הלירה הזאת ותן ל'סגי נהור' שיושב ליד הדלת בבית הכנסת. כל חודש אני נותן לו לירה והחודש לא הספקתי". אמר לו חכם אהרון: "תבוא ל'מנחה' ותיתן לו". אבא עשה תנועה: "לא אבוא יותר. בשעה שלוש אני הולך".

בשעה שלוש בדיוק הוא היטה את ראשו לצד הפנימי. אחותי לא הבינה מדוע אנחנו קוראים לד"ר כהן, הרופא הכמעט יחיד שהיה אז, שבא מיד והכריז: "אין מה לבדוק". "ד"ר תבדוק", התעקשתי. "מדוע אינך בודק?" הוא ענה: "אם היה צורך, לא הייתי בודק את חכם חבה?". מאותו רגע הבנו שאבא נמצא בעולם האמת. זה אחד הדברים שבכל פעם שאני מספר אני מתרגש.

רבינו לא החמיץ שום הזדמנות של מצווה. סגפן גדול היה ונזהר בנאכלים. את הלחם של השוק לא אכל ואשתו הכינה עבורו לחם לכל ימי השבוע. בשבת אפתה לחם מיוחד. את היין עשה במו ידיו. חודשים רבים לפני חג הפסח היה מתכונן. היה נוסע מספר פעמים לכפר ערבי והיה קונה משם חיטה שמורה. לאחר מכן יחד עם אחיו היו טוחנים את החיטה ברחיים מיוחדים ושמרו את הקמח בחדר נפרד. שבועיים לפני הפסח היה בונה תנור וכל המשפחה היו מתגייסים והיו מכינים מצות.

הרבה בצדקות ונתן אותן בסתר. תמך בסכום חודשי בכמה ישיבות קטנות כאשר את הכסף היה מעביר באמצעות אנשים שונים כדי שאף אחד לא ידע מהשני. תרם והתרים כספים לצורך בניית בית-הכנסת 'הוד יוסף' (על שם הגאון רבינו יוסף חיים) שבמושבה מגדליאל.

בנו, ר' משה, מספר כי אירועו ניסים רבים בחיי הצדיק והיה מלומד בניסים. במקרה אחד כאשר רבינו ישב בחנות בזמן מלחמת השחרור, ירושלים הייתה במצור והחיים בה היו קשים מאוד. טיל נורה לתוך החנות. רסיס של הפגז פגע בשק הקמח, השני בשק האורז, ועוד רסיסים התעופפו לכל עבר. ורבינו שישב באמצע לא קרה לו דבר.

בחודשיו האחרונים של הצדיק היו קשים. הוא היה שליו ושקט ואמר: "אני הולך להיפטר מן העולם ורוצה שתמשיכו במעשי. בשעה שירחצו אותי, אבקש לקרוא 'שיר השירים' בניגון.

ויפר בנו ר' משה- אבא הסתיר את מעשה החסד. הוא נתן כסף רב לצדקה ואנו לא ידענו על כך דבר. לאחר פטירתו של אבי, באו אלי כל כך הרבה אנשים שסיפרו לי שאבא נתן להם מדי חודש והם שואלים אותי איך עכשיו הם יוכלו להתקיים בלא זה. אני באותו הזמן הייתי נשוי טרי ולא יכלתי להמשיך את מעשיו של אבא. לפיכך נתתי רק לחלק שהיכרתי והתנצלתי בפני האחרים על כך.

אבא סיפר שבהיותו סוחר נסע למקומות שונים בעולם. יום שישי אחד הוא חוזר מנסיעה באוניה כמובן, ומאחר לשוב הביתה, והשבת עומדת להיכנס. כשראה כך, החליט לא לשוב הביתה אלא לנסות להתאכסן באחד הכפרים הסמוכים לעיר. התושבים הערבים לא הכירו אותו וחרצו את דינו. החליטו שכיוון שהוא יהודי צריך לחסל אותו.

הם ישבו באוהל. לפתע מגיע מישהו שזיהה אותו, וכאשר ראה אותו החווה קידה ואמר: "סלאם עליך אבו איברהים" (שלום עליך אבא אברהם). כך נהגו הגויים לקרוא לו על שם בנו הבכור שהיה לו - אברהם ע"ש אביו. כאשר הכל הבחינו מה עשה אותו אורח, הבינו שהוא איש חשוב, ומיד נטו אליו חסד ולא רק שביטלו את החלטתם האכזרית, אלא שהחלו לכבד אותו.

ויפר בנו ר' משה על העובדה עד כמה היה מוערך בקרב האנשים: מדי יום שישי הייתי הולך עם בני ניצן לשוק מחנה יהודה אצל סוחר בשם 'עיצאווי' לקנות פיצוחים שונים. יום שישי אחד אנחנו מגיעים הביתה ולא מוצאים כמה מן השקיות שקנינו. באנו ביום שישי שלאחר מכן ואמרנו לאדון עיצאווי שאולי שכחנו את זה אצלו. הוא שאל: "אתה בטוח. אולי הפלת במקום אחר". אני השבתי לו: "לא היינו בשום מקום אחר". והוא לא האמין.

אמרתי לו: "אתה יודע מי אני? אני בנו של חכם מנשה חבה ואני לא אשקר לך". רק אמרתי את השם של אבא הוא יצא מגידרו ואמר: "תיקח את כל החנות!". הוא קרא לבנו שהיה בפנים (שאבא השתתף בחתונתו) ואמר לו: "אתה יודע מי כאן? בנו של חכם מנשה חבה!". הוא רץ מיד לראותנו. בני ניצן לא הביין: "אבא, מה קרה?" אמרתי לו שהזכרתי את שמו של סבא והדבר הוציא אותו מגידרו. זה היה אבי מורי, ששמו הלך לפניו. ואני הייתי תלמידו המובהק. ב'שבעה' שלו - היו ערב ערב רבנים גדולים וחשובים לומר שבחיו. וזה אומר הכל.

באחד מביקוריו בתל-אביב ראה ילד תימני יתום (בשם יצחק בן שלום), שהשלטונות הבריטים רצו למסור אותו לנצרות ל"ע. הצדיק שילם עבורו כופר ולקח אותו מיד. הוא התחייב בפניהם לגדל אותו כמו הילד שלו. כשהגיע לביתו, הצהיר בפני כולם: "זה אח שלכם". בבית היו ילדים רבים והוא הצטרף למשפחה וחי כאחד הבנים. בנוסף הצדיק עשה לו בר-מצווה ודאג לכל מה שצריך ובסוף אף חיתן אותו.

הגאון הרב ציון רחמים לוי זצ"ל- נולד באלול ה'תרפ"ה (1925) בארץ ישראל. עוד בצעירותו נודע כעילוי. למד בישיבת 'פורת יוסף' בעיר העתיקה בירושלים עם הגאונים הרב בן ציון אבא שאול והראשל"צ מרן הרב עובדיה יוסף. בגיל 17 בערך קיבל סמיכה לרבנות. לאחר מכן התמנה להשגיח על כשרות הבשר של ירושלים. בגיל 23 לאחר נישואיו נשלח על ידי ראש ישיבת 'פורת יוסף' הגאון רבי עזרא עטיה, לאחר שבית-הדין בירושלים אישר זאת, לכהן כרב בפנמה כדי שיחזק את הקהילה היהודית שם. בשנים הראשונות לכהונתו מצב היהדות בקהילה היה בכי רע, עד כדי שלא היה שם מנין של שומרי שבת. דבר זה הצריך קבלת היתר להתפלל ללא מניין.

הרב פעל ללא לאות. פעל כשוחר ומוהל וכן הקים מוסדות רבים. עמד על משמר ההלכה בתקיפות רבה וחזק את חומות הדת בקהילתו הענפה. שמר על קשר חם כל השנים עם מרן הראשל"צ הגאון הרב עובדיה יוסף. הדבר בא לידי ביטוי בחילופי השו"ת שביניהם שמופיעים ב'ביע אומר'. הקים עולה של תורה. מנע אלפי נישואי תערובת בחכמה ובתקיפות. היה בידדות גדולה מאוד עם ארגון זק"א. עזר וסייע רבות לארגון. אירח בחום רב את שליחי זק"א בפנמה ודרבן אנשים לתמוך בזק"א. שימש בתפקיד זה במשך כ-57 שנים. כיום מדובר באחת הקהילות הגדולות בדרום אמריקה. נפטר ב-כ"ו חשוון ה'תשס"ט (2008). חי כ-83 שנים. אלפים רבים השתתפו בהלוויה. ציונו בהר-המנוחות בירושלים. בנו, ר' חיים נבחר למלא את מקומו כרבה של פנמה.

אביו: המקובל ר' יעקב (שימש כדיין בבית הדין של הרב רפאל אנקווה במרוקו. לאחר שעלה לארץ ישראל למד בישיבת המקובלים 'בית אל' בעיר העתיקה בירושלים). **אימו:** מרת אסתר סוליקה. **אחיו:** ר' משה (שימש כרב הראשי של העיר בת ים). **אשתו:** מרת רוביסה שרה (למשפ' ביטון). **מרבתי:** הגאונים אביו, ר' יעקב, ר' עזרא עטיה (ראש ישיבת 'פורת יוסף'). **חברותא:** מרן הראשל"צ הגאון ר' עובדיה יוסף. **מילדי:** הגאונים ר' דוד, ר' יעקב, ר' חיים.

רבינו למרות אישיותו הלבבית והחייכנית, כשראה לנכון לנהוג בתקיפות כדי לשמור על חומות הדת, עמד כחומה בצורה. בתחילת דרכו, לא פעם אף היה בסכנת חיים כשעמד על דעתו 'דעת תורה' ולא נכנע לרצונותיהם של כמה מאנשי קהילתו, שהיו אנשים אלימים מאוד. אחת הפעמים היתה בשעה שהבן של אחד מנשיאי הקהילה החליט להתחתן עם גויה ה' ירחם.

רבינו שימש כרב הקהילה ולא יכל לשאת זאת שחלילה בקהילתו יהיו נישואי תערובת. הרב ניסה פעמים רבות לדבר על כך גם עם הבן וגם עם אביו אבל דבריו נפלו על אוזניים אטומות. יום החתונה הגיע... הרב ישב מכונס במשרדו ולפתע אורו עיניו. רעיון נועז עלה בליבו והוא החליט לבצע אותו. תוך מספר דקות יצר קשר עם החתן וביקש ממנו לבוא אליו בדחיפות. "מה הדחיפות?", תמה החתן. "יש לי בשבילך מתנה מיוחדת לרגל יום נישואיך ואתה חייב לקבלה קודם החתונה. אני במשרד, תבוא לקחת" - הרב אמר. "בסדר, אבוא עוד שעה!". הרב המתין לחתן במשרדו. אחרי כמה דקות נשמעו נקישות על הדלת. "אפשר להיכנס", הרב אמר. החתן נכנס ואמר: "לא יכולתי להתאפק. באתי לראות את המתנה". "טוב שבאת", הרב אמר. "קודם נשתה כוס קפה ונדבר, ואחר כך המתנה..."

אחרי כמה דקות הרב פנה לבחור ואמר לו: "תוכל להשאיל לי את הפלאפון שלך לכמה דקות?". "בודאי!" - ענה הבחור. הרב יצא מהמשרד, נעל את הדלת מבחוץ והלך לדרכו. בינתיים החתן מחכה שהרב יחזור למשרד- עשר דקות, עשרים דקות, חצי שעה, הרב לא חוזר. סבלנותו פקעה, הוא קם ממקומו ופנה לצאת מהמשרד לחפש את הרב. רק עכשיו גילה כי הרב נעל את הדלת כשיצא. עכשיו הבין איזה 'מתנה' הרב הכין לו ליום נישואיו. "אני כלוא בחדר", הבין. הוא רץ אל מכשיר הטלפון וניסה להתקשר, אבל גילה לאכזבתו שגם על זה הרב חשב והטלפון נותק מבעוד מועד.

הוא ניסה לצעוק ולדפוק על הדלת, אבל מיקום המשרד היה באיזור שומם. לא נשארה לו ברירה אלא לחכות לרב שישבו. בשעת לילה מאוחרת הרב הגיע למשרד, פתח את הדלת ואמר לו: "עכשיו אתה יכול ללכת!", הוא רץ כאחוז טירוף לעבר אולם החתונות. שם הספיק לראות את אחרון האורחים יוצא. משפחת הכלה זעמו. מיד כשראו אותו מתקרב מרחוק, הם התנפלו עליו בחירופים וגידופים. "יהודי מלוכלך, איפה נעלמת? הרסת לנו את כל השמחה!", גם הכלה היתה בין אותם המגדפים והמחרפים. הוא הסתלק מהמקום בבושת פנים ונשבע לנקום ברב על מעשהו. אותו הלילה הרב ישן טוב. הוא ידע שזכה להציל עוד יהודי מנישואי תערובת. ידיעה זו גרמה לו אושר רב.

כשיצא בבוקר לבית הכנסת הרגיש שעוקבים אחריו. הוא הסתובב לאחור וראה את הבחור החתן עם אקדח ביד. הוא ידע שסופו קרב. הוא עצר וחיכה לבחור שיתקרב. הרב פתח את חולצתו ואמר לבחור - "אתה יכול להרוג אותי! הנה כאן הלב שלי, אבל תדע לך שאני כרב הקהילה כאן, לא רק שאני מתחרט על מה שעשיתי לך, אלא אני גם שמח! כי אני נתתי לך את המתנה הגדולה ביותר ביום שהיה אמור להיות יום חתונתך. המתנה היא האפשרות שלא לנתק את הקשר ליהדות" - הרב סיים בהתרגשות.

מול עוז רוח שכזה, גם החתן הכעוס לא היה יכול לעמוד. הוא הסתובב והלך. לימים החתן סיפר שבחלוף הזמן כבר התקרב לרב ונשא יהודיה כשרה. "הדבר היחיד שגרם לי שלא להרוג את הרב, היתה מחשבה שעלתה במוחי באותו הרגע ברחוב, כשנפגשתי עם הרב: **"אם הרב מוכן למות רק בשביל שלא אתחתן עם גויה, סימן שהדבר חמור ביותר וטוב שהרב הציל אותי מזה!"** (מעובד מתוך 'דורש טוב')

הצדיק המקובל הרב אבא אביחצירא זצ"ל- נולד בשנת ה'תרס"ד (1903) בערך. כשרבינו נולד, אביו רצה לקרוא לרבינו את שמו כשם אביו הצדיק הקדוש מרן אביר יעקב, אבל לא היה אפשרי כי מעולם לא הוציא שם אביו מפיו אלא רק בלימוד תורה, ואיך יקרא לבנו בשם אביו ויזכיר שם אביו על שפתיו? מאחר ולא היה יכול לקרוא לו 'יעקב' לכן קרא שמו 'רבי אבא' על שם אביו. רבינו היה קדוש עליון. כשהיה כבן שמונה שנים בלבד אביו נפטר והוא נשאר בן יחיד לאמו. רבי יצחק סיפר שאביו היה עני ממש כרבי חנינא בן דוסא. נודע גם הוא בכח הראיה שהיה לאביו. רבים פנו אליו כדי לקבל עצה וברכה. ברכותיו לא שבו ריקם וגם מנבואותיו לא נפל דבר. **בעל רוח-הקודש. מלומד בניסים. רבים פנו אליו. בשנה האחרונה לחייו ניבא כי יפטר באותה השנה ויוולד לו בן ויהיו שבע שנות רעב ולאחריהן שנות שבע.**

רבינו נפטר בערש"ק כ"ו במר-חשוון שנת ה'תרצ"ו (1935). חי כ-32 שנים. ציונו בעיר בודניב שבמרוקו. בהתחלה בני הקהילה חששו לערוך את הלויית הצדיק בערב שבת. הם פחדו שמא לא יסיימו את הקבורה לפני שבת. בצר להם פנו לבן דודו, המקובל רבי ישראל אביחצירא, סידנא בבא סאלי זיע"א ושאלו אותו מתי לערוך את לויית רבי אבא. הבבא סאלי אמר להם לא לחכות ותכף ומיד לערוך את ההלוויה. בני הקהילה אמרו את חששם לבבא סאלי שהרי עוד מעט תרד השמש ושבת קודש בפתח. הבבא סאלי יצא עם מקלו אל החצר ותקע את המקל שלו בין הצל לשמש ואמר: "רבי אבא, אם אוהבים אותך בשמיים השמש לא תשקע עד אשר נתעסק בכבודך ונחזור לביתנו ונספיק לטבול לכבוד שבת קודש", וכך היה הספיקו לקבור את רבי אבא וחזרו לביתם להתכונן לכבוד שבת.

אביו: הצדיק המקובל הרב יצחק (נפטר ב-י"ד שבט ה'תרע"ב-1912). מחבר הפיוט הידוע 'אעופה אשכונה'. **אמו:** מרת עזיזה לחייני (מרת עז' יהודה). **אשתו:** מרת חנה לאלא חזאן (בת הצדיק הקדוש ר' דוד אביחצירא הי"ד עטרת ראשיו). **ילדיו:** הצדיקים המקובל ר' יצחק (רב שכונת קריית אליעזר בחיפה), המקובל ר' דוד ושלוש בנות.

פעם אחת בבית של רבי אבא לא היה דבר לאכול. רעייתו הצדקת לאלא חזאן כאבה את המצב הקשה שהיה בבית ושחה את אשר בליבה לבעלה. רבי אבא פתח את כף ידו ואמר לרעייתו: "כשם שחמש האצבעות אינם שווים, אחת קטנה ואחת גדולה כך גם בני האדם, יש אחד עשיר ויש אחד שאין לו. אבל ה' משפיל ומרומם", כשסיים את דבריו אמר לרעייתו: "אל תדאגי, מחר יהיה אוכל". למחרת שליח גוי הגיע לביתם, עוד לפני שהשליח נקש על דלת ביתם רבי אבא צעק את שמו הפרטי של השליח ואמר לו: "תיפתח, תיכנס ותכניס איתך את הסחורה שהבאת". בעוד השליח משתומם מנין לרבי אבא את שמו, ומנין לו אף שהביא חבילה בשליחות, אומר לו רבי אבא: "נכון שלח אותך משה בן חמו?". ואכן כך היה. סחורה זו שהביא השליח הגוי הספיקה בביתו של רבי אבא ליותר מחודש ימים. לאחר מכן רבי אבא פנה לרעייתו, לאלא חזן ע"ה ואומר: "זה עדיין לא הכל, מחר יגיע לך המחאה מקולומבסאר על סך אלף פראנק". ואכן למחרת הגיע הדוור, ואף לו קרא רבי אבא את שמו קודם שנקש בדלת: "מכלוף, תיכנס, הבאת ציק מבשאר". פנה רבי אבא לרעייתו ואמר לה: "זהו, מכאן והלאה אל תעלי דאגה יותר בליבך".

רעייתו הצדקת באה לרבי אבא ואמרה לו בכאב שאין אפילו במה להאכיל את בני הבית. רבי אבא עשה מה שעשה, ואמר מה שאמר, וביקש מרעייתו לקחת תוף (טארה שמו) ולתופף בו. רבינו היה משורר בקדושה והיא היתה מכה בתוף. לאחר מספר מספר פעמים שהכתה על התוף, התחיל לצאת ממנו כסף באורח פלא. היא לקחה את הכסף וקנתה בזה את צורכי הבית.

במרוקו לא היה תנאים כמו בימינו. היה תנור ענק מרכזי של השכונה. כל היהודים היו שמים שם את החמין שלהם לפני שבת ובשבת בבוקר היו לוקחים את החמין ואוכלים בבית. העניות בבית רבינו היתה כל כך גדולה ולא היה להם תפוח אדמה או ביצים. מאחר והרבנית התביישה שהיא לא עשתה סיר ולכן היא שמה סיר עם מים באותו התנור. אישה אחת במקום העידה שהיה נס ובסיר נהיה בשר, ביצים וחמין ממש. אבל רבינו סירב לאכול ממאכלי נס.

רבי עמרם אילוז סיפר שרבי אבא היה מגיע לחנות של אביו או לסבו. הצדיק ישב אצלו. כאשר הגיע גוי רבינו היה אומר לבעל החנות לא להתייחס לאותו גוי כי הוא לא יקנה ממנו כלום. לאחר כמה דקות הגיע גוי אחר ורבי אבא אמר כי יש להתייחס אליו מאוד כי הוא יעשה קנייה גדולה. כך היה מתנבא על כל אחד מי יקנה וכמה יקנה.

אם אחד בשנים שלפני מלחמת העולם השנייה שני מוסלמים הלכו וראו על שפת הנהר המבדיל בין העיר בודניב לבין השכונה שני אבנים מרקדות. אחד מהם תמחה: "הרי אין כאן רוח ואין זרם מים, אם כן מדוע מתנגשות האבנים?". המוסלמי לקח את שני האבנים והביאן למשטרה וסיפר אודות פלא זה. גם שם ראו את הפלא.

אמרו למוסלמי: "רק הרב אביחצירא יכול לפתור ענין זה." מיד קראו לרבי וסיפר המוסלמי את כל הסיפור לרבי אבא. הצדיק ביקש את שני האבנים ואמר שישב למחרת היום עם תשובה. רבי אבא לקח את האבנים ושם אותם תחת הראש. בבוקר חזר ואמר: "שמעו, שבע שנות רעב ומלחמה תבאנה ולאחריהן יהיה שפע. אני אסתלק השנה מן העולם (למרות שהיה רק בן 32 שנים בלבד) ואישתי תלד בן ואכן כך היה מה שניבא רבי אבא.

הסיפורים והתמונות נלקחו מהספר 'רבי יצחק דמן חיפה'. תודתנו נתונה לר' יוסף אביחצירא. למעוניינים לקבל את העלון על משפחת אביחצירא יש לשלוח מייל ל-PHkuntres@gmail.com

אם ראשונים כמלאכים – האדמו"ר הרב יעקב לייזר זצ"ל

הגאון הרב יעקב לייזר זצ"ל – נולד ב- ו' בטבת ה'תרס"ז (סוף 1906) בעיירה רויג שבמערב גליציה (כיום פולין). לאחר שהגיע למצוות נסע ללמוד בישיבה בדוקלה. לאחר מכן למד אצל ר' אלחנן (חנה) האלברשטם מקאלשיץ אותו החשיב לרבו המובהק. בשנת ה'תרצ"ז (1930) התארס ונישא לאחר כחמש שנים. בשנת ה'תרצ"א (1931) לאחר אירוסיו התמנה לרב ביאשליסק (במערב גליציה), שם כיהן עד שנת ה'תרצ"ו (1936) מעט לאחר נישואיו. במלחמת העולם השנייה נשלח לסיביר עם חתנו. שם למד עם תלמידים מסכתות שלימות בש"ס וחלקים נרחבים משו"ע וכל זאת ללא ספרים. כששב לפולין לאחר המלחמה לאחר שאיבד את כל משפחת אביו הי"ד התגורר בברסלוי, שם פסק הלכות לניצולי השואה וכן בענייני עגונות. לאחר כחצי שנה עבר לקרקוב שבה שהה חמיו. בשנת ה'תש"ט (1949) עבר עם חמיו לפריז ובשנת ה'תשי"ז (1956) עברו לאנטוורפן שבבלגיה.

לאחר פטירת חמיו ביום הכיפורים של שנת ה'תשל"ז (1976) התמנה רבינו לממלא מקומו כאדמו"ר והיה האדמו"ר השני מפשווארסק. ענוותן מופלא. נהג להסתיר את עצמו. גאון עצום בכל מכמני התורה, בש"ס ופוסקים, ספרי חסידות ויראה. אהב כל יהודי באשר הוא. רבים פנו אליו ונושעו למעלה מדרך הטבע. בשבע השנים האחרונות לחייו נחלש רבינו ביותר, אולם גם בתקופה קשה זו שהיה אפוף ייסורים ומכאובים ל"ע המשיך בעבודתו הק' וקיבל את הקהל בחדרו המיוחד, ורבים נושעו מברכותיו. בתקופת חייו האחרונה לפני הסתלקותו דיבר הרבה על הרה"ק ר' צבי הירש מרימנוב זיע"א, ופלא שהסתלקותו היתה ג' ימים לפני הילולת הרה"ק מרימנוב. נפטר ב-כ"ז במר-חשוון ה'תשנ"ט (1998). חי כ-92 שנים. נפטר באנטוורפן (בלגיה) ציונו בפיטא (הולנד). בנו, ר' לייבוש לייזר המשיך דרכו באדמו"רות.

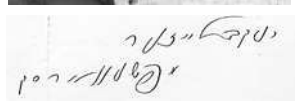
אביו: ר' דוד יצחק (חסיד שינאווא. ידוע בהתמדה מופלאה בלימוד התורה). **סבא:** ר' לייביש הי"ד. **אמו:** מרת פסיל תרצה (בת ר' חיים מקאלב הי"ד). **אשתו:** מרת אלטע בינא (בת ר' משה יצחק גוירצמאן מפשווארסק הידוע כר' איציק'ל). **מרביתיו:** ר' אלחנן (חנה) האלברשטם מקאלשיץ הי"ד (אב"ד קאליש, היה רבו המובהק), ר' אפרים דוד הלברשטאם מיאשליסק, ר' יצחק זאב פירר הי"ד (בן ר' שמואל אבד"ק קראס), ר' דוד צבי זעמאן (רבה של דוקלה ומח"ס 'מנחת סולת' על ספר החינוך), ר' דוד טוולי. **ילדיו:** ר' לייבוש לייזר (ממלא מקומו באדמו"רות), מרת רחל טוביא (נישאה לר' ברוך כהנא, האדמו"ר מספינקא – אנטוורפן), מרת חנה (נישאה לר' משה אהרן רייך). **מספריו:** **יזכות אבות** – קונטרס חידושי תורה **יכתבי קודש** – דרשות **י"ג אורות** – סיפורים.

כאשר היו נכנסים חתנים ואברכים צעירים בתקופה שלאחר נישואיהם לרבינו, אחת השאלות הראשונות ששאל אותם הייתה: "האם כבר הכנסתם לביתכם את קופת הצדקה של רבי מאיר בעל הנס?". בעניין זה מסופר מעשה פלא, באדם ששהה באנטוורפן ורצה לנסוע לארה"ב, ברם כיוון שלא היה דובר אנגלית לקח עמו לקונסול של אמריקה אדם דובר אנגלית שיסייע לו לסדר את הויזה. אולם לדאבונו אדם זה שהיה צריך לשמש כמתרגם לא היה פיקח גדול ולא השיב לקונסול על שאלותיו כנדרש, ועל כן החליט הקונסול שכנראה **אם המתרגם לא מדבר לעניין, כנראה משהו פה לא כהוגן, ועל כן סירב לתת את הויזה.**

הלך האיש לרבינו וסיפר לו את כל הדברים, ענה לו רבינו: "וכי מה יכול אני לעזור לך? יש לי רק עצה עבורך. עליך לפנות לרבי שלי, אולי הוא יעזור לך". שאל האיש: "מיהו הרבי?", השיב רבינו: "הרבי שלי הוא רבי מאיר בעל הנס", והוסיף ואמר: "דע לך, שכל הכסף שיש לי כאן אני נותן בשביל רבי מאיר בעל הנס".

לאחר שנתן הנ"ל סכום מסוים לצדקה עבור רבי מאיר בעל הנס, ציווה רבינו **שלמחרת ילך לקונסול בשעה שמונה בבוקר, ולמרות שידע כי קבלת קהל מתקיימת רק משעה עשר ולא היה לכאורה טעם להגיע כה מוקדם**, שמר את ציווי רבינו והגיע לשם בשעה היעודה וחיה בחדר ההמתנה. כעבור זמן מה בא אחד הפקידים ושאל בשם הקונסול: "האם נמצא כאן אדם בשם פלוני שהיה כאן אתמול?".

לשמע השאלה ענה הנ"ל: "אני הוא שהייתי כאן אתמול". מיד הכניסוהו לחדר הקונסול ולהפתעתו העצומה קיבל תיכף את הויזה המיוחלת. השתוממות פניו גרמה לקונסול להסביר מדוע שינה את דעתו: "אתמול בלילה בחלומי, הגיע אליי זקן אחד הדור פנים. הוא פנה אליי ואמר: 'מדוע סירבת לתת ויזה לאיש זה שהיה אצלך היום, האם הוא אשם בגלל שהמתרגם לא ענה כשורה?' ולכן נתתי לך כעת את הויזה". לאחר מכן הלך מיודענו תיכף ומיד לרבינו וסיפר לו את כל השתלשלות הדברים ואת המופת הגדול שהיה לו. אמר לו רבינו, שלא כדאי לו לספר את זה, משום שהאנשים יאמרו שהוא בעל דמיונות.

מעשה מופלא סיפר חתנו הרה"צ רבי משה אהרן רייך שליט"א: "פעם אחת הגיע רבינו לבקר בביתי, וליד הדלת היה מונח ראי, ומיד כשנכנס אמר: 'שלום עליכם. מיהו היהודי החשוב הזה העומד שם?' ואני לשמע השאלה התחלתי לשחוק, ושאל אותי רבינו לפרש התנהגותי, ואמרתי לו שהדמות הינה של רבינו ומורינו, ואמר לי: "תמחל לי, אבל אני אף פעם לא מסתכל במראה".

פעם אחת בא חתן קודם נישואיו לרבינו. אמר לו הצדיק: "אלמדך סגולה לשלום בית". נטלו והכניסו למטבח ואמר לו: "כשהנך קם בבוקר ואתה שותה כוס קפה לפני התפילה, אל תחזיר את הכוס והכפית לכיור, אלא רחוך ושטוף אותם, ואם אף אחד לא שם לב, קח את המגבת ונגב אותם, והחזירה לארון נקיה כפי שהיא הייתה, וזהו סגולה לשלום בית" (נעימות החיים).

המקובל הרב מולא אור שרגא זצ"ל - נולד בעיר יזד שבאיראן. הוענק לו את התואר מלא (ר"ת מי לה' אליי). תואר המציין חכם, שומר תורה ומצוות וירא ה'. על אף שכונה בפי היזדים "מולא אור הראשון" היה בענוותנותו עונה - 'אני רק שרגא (אור קטן)'. משפחתו מיוחסת לדוד המלך. שימש כמוהל, שוחט, בודק ודיין. עזר כפי יכולתו לבני עדתו. יצא לשוק לערוך קניות בערב שבת ובערב יו"ט בלבד ונהג למסור את ארנקו למוכר על מנת שייקח את הסכום הדרוש. הפך את העיר למקום תורה מרכזי בפרס, עד שזכתה לכינוי 'ירושלים הקטנה' ובפי הפרסים 'עין האמונה'.

הבעל שם-טוב הקדוש העריך אותו מאוד ועל אף שלא נפגש עימו היה מתבטא: **'יש לי ידיד במרחקים, הרב אור שרגא'**. רבינו למד עם שתי החברות שלו בשעה שבכל פעם נפגשו בעיר אחרת וזאת על ידי שהיו מגיעים לאותה העיר בקפיצת הדרך. הדיר שינה מעיניו וכל לילה אף אחד לא הורשה להיכנס לבית מדרשו היות ולמד תורה מפי אליהו הנביא. שמו התפרסם בקרב הקהילות היהודיות בעיר יזד וברחבי אירן. **רבים פנו אליו ונושעו. התפרסם גם בקרב הגויים כצדיק וקדוש העושה ניסים ונפלאות. ענוותן מופלא. נודע כפוקד עקרות.** נפטר ב-כ"ח חשוון ה'תקנ"ד (1794). ציונו באיראן. על ציונו נהגו יהודים וגויים להתפלל. בעת האזכרה נוהגים אנשי קהילת יזד לשיר את השיר שחיבר בנו. גם היום רבים העולים לציונו זוכים לראות ישועות. בשנת ה'תשס"א (2005) ציונו שופץ ע"י מוסלמי המתגורר באיראן לאחר שזכה שאשתו תיפקד לאחר שנים רבות של עקרות.

סבא: ר' דניאל (מצד אביו). **אביו:** ר' שמואל. **חברותות:** ר' דרוויש (מהעיר שירז שבאיראן), ר' משה (מהעיר קשאן שבאיראן). **בנו:** ר' שמואל. **מתלמידיו:** ר' אליהו שמאי.

מנהג תושבי יזד היה לישון על גג הבית בלילות הקיץ החמים. לילה אחד, בחצות הלילה בן המושל הבחין באלומת אור הבוקעת מאחד הבתים בשכונה היהודית. האלומה יצרה מעין שביל רחב של אור זהר העולה לשמיים ויצרה שביל המחבר בין הבית לשמיים. הוא הביט שוב ושוב. לאחר שנכח לדעת שאין זה פרי דמיונו הוא העיר את בני משפחתו כדי לחזות בפלא המסתורי. האנשים נדהמו לראות את המראה המופלא ולא הבינו מה פשרו. על אף השעה המאוחרת הם החליטו ללכת בעקבות המראה הנפלא שראו. אפילו המושל בכבודו ובעצמו הצטרף אליהם.

כשהגיעו לשכונת היהודים הלכו בעקבות האור הגדול והגיעו לפתח ביתו של רבינו. הם הקישו בדלת ונכנסו. שם ראו את רבינו יושב ומעיין בספר. הרב הזמין להיכנס פנימה ולהתיישב. הם התפעלו מאוד נוכח ספרי הקודש הרבים שגדשו את חדרו של הרב. לשאלת המושל מה כתוב בספרים ענה הרב באדיבות רבה שנושא כל הספרים הוא היהדות. תשובה זו לא סיפקה את סקרנותו של המושל והוא התעקש לדעת מדוע זכה הרב בשובל האור הבוקע מביתו כלפי המרום.

כששאל המושל שוב מה כתוב בספרים, השיב רבינו בסבר פנים יפות כי קיצור כל הספרים מתומצת במשפט "ואהבת לרעך כמוך". התנהגותו של הרב מצאה חן בעיני המושל. משנכח לדעת כי איש חשוב יושב לפניו, הבין שאכן הוא ראוי לאור המופלא השוכן בביתו, ואין זה אור רגיל אלא אורה של השכינה. המושל הביע את רצונו להעניק שי לרב, אולם רבינו סירב בטענה ש"שונא מתנות יחיה". המושל ואנשיו נפרדו מהרב וחזרו לביתם. למחרת היום שלח המושל להביא את החכם אליו בעגלת מלכות והושיבו בסמוך לכיסא המלך לעיני השרים ודיבר אליו כאל אחד מרמי המעלה ואף פסק לתת לו קצבה חודשית מאוצר הממלכה לכל ימי חייו. לאות כבוד העניק לו גלימת מלכות כאחד מבאי בית המלך החשובים.

רבינו רצה להתעטף בגלימת המלכות המפוארת, שלא יחשדו אותו בגאווה **ולכן קיצץ את שרווליה**. באחד הימים כשהלך בעיר ראה אותו אחד משרי המושל. הוא הבחין כי הצדיק לובש את המעיל המפואר שקיבל ללא שרוולים. הלה גער בצדיק **והרים את ידו לסטור לו על לחיו על שהעז לזלזל במושל**.

ברגע שהרים את ידו נשארה היד תלויה באוויר, והוא לא הצליח להורידה. השר התחיל לילל ולצעוק והלך לביתו, כשידו מורמת מעלה. הוא פנה לרופאים שיעזרו לרפא אותו אך ללא הצלחה, מעולם לא שמעו על מקרה דומה. משנודע למושל כי כוונת השר הייתה להכות את הרב, הבין כי הלה נענש מהשמיים על שניסה לפגוע בצדיק. המושל הביא את שרו לרבינו וביקש ממנו שיתפלל לרפואתו. **הצדיק התפלל ויד השר שבה לאיתנה הראשון**. המושל העניק לו גלימה נוספת ללבושה בשבתות ובימים טובים, ומאז כונה גם "מולא פוסטינו [גלימה]". **השמועה על הנס עברה בעיר מפה לאוזן. יהודים וגויים חולים, נשים שלא נפקדו, ושאר נזקקים התחילו להגיע לבית הרב ולבקש ממנו, שיתפלל עליהם וראו ישועות!**

אחד המחזות מרד בשאה. המורדים צרו על יזד במשך שנתיים והעיר עמדה ליפול בידיהם. במבוכתו הגדולה פנה השאה לרבינו והפציר בו שיתפלל לצחצחו ולהסיר מעליו את הסכנה. רבינו אסף את זקני העיר שהיו שקועים כל לילה בלימוד תורה. בחצי הלילה פנה רבינו לזקני העדה ואמר: "אם חלילה תיפול העיר בידי המורדים הם ישמידו את כולנו. עלינו לעשות דבר מה. מי מכם מוכן להקריב את עצמו להצלת היהודים?". זקן מופלג אמר: "ימיי ספורים, מוכן ומזומן אני להקריב את ימי". רבינו הודה לו ואמר: "טבול שבע פעמים. אני אגיד לך את שם המלאך הממונה על ניצחונות הקרב ואתה תכתוב את השם על קלף. עליך לדעת, כי **שלוש שעות אחרי כתיבת שם המלאך תפרח נשמתך**. הזקן קיבל עליו את השליחות, כתב את שם המלאך והגישו לחכם. קשר החכם את הקלף בכנפה הימנית של יונה צחורה והניפה מעל למגדל העיר לצד המורדים. ויהי אך עברה היונה מעל ראשיהם, פרצו לשונות אש ואכלו רבים מביניהם, ובשל הפחד והבהלה נסו על נפשם, ותהי הרווחה לעיר יזד.

הגאון הרב יעקב בצלאל זולטי זצ"ל - נולד בשנת ה'תרפ"ו (1926) בפולין. בהיותו כבן שש שנים, בשנת ה'תרצ"ב (1932) עלה עם משפחתו לארץ ישראל והתיישבו בירושלים. בילדותו למד בישיבת 'עץ חיים', לאחר מכן בישיבת 'חברון' ונחשב לעילוי. ידיעותיו ושקדנותו בתורה היו מופלאות והיה מנצל כל רגע להגות בתורה הקדושה. בשנות ה-50 החל לכהן כחבר בית הדין הרבני בירושלים, וכעבור מספר שנים, בהיותו כבן 35 בלבד, התמנה כחבר בית הדין הגדול לערעורים. זכה פעמיים בפרס הרב קוק לספרות תורנית (בשנת ה'תשי"ד-1953 ובשנת ה'תשכ"ד-1963). הרב הקים את ישיבת 'יד אהרן' בירושלים ואף עמד בראשה. בתחילת שנות ה-70 הכתירו רבנים חרדים בולטים בירושלים את הרב באורח לא רשמי כרב העיר ירושלים. בשנת ה'תשל"ט (1978) נבחר באופן רשמי לרבה האשכנזי של ירושלים. תפקיד אותו מילא עד שנת ה'תשמ"ג (1982). נפטר ב-ל" חשוון ה'תשמ"ג (1982). חי כ-56 שנים.

אביו: ר' משה אריה. **אמו:** מרת שרה רחל. **אחיו:** ר' מיכל, ר' יוסף (מספרים עליהם שהיו מתווכחים בלימוד תורה באוטובוס בריתחא ובקולי קולות, עד שהנהג היה צריך להשתיקם שוב ושוב). **בנו:** ר' אריה (חתן ר' יצחק חברוני, מנהל ישיבת חברון). **בתו:** מרת חנה (נישאה לר' יהושע אייכנשטיין, ראש ישיבת 'איתר' חדרה ולאחר מכן ראש ישיבת 'יד אהרן' בירושלים). **מספריו:** **משנת יעבץ** - על אורח חיים- הלכות מועדים, חושן משפט וזוהר דעה.

ס יפר הגאון ר' זונדל שטרן רבה של קהילת פרושים 'בית מאור' ברמת שלמה, מעשה ששמע מאימו, ששמעה זאת מבעלת המעשה, אימו של רבינו. הייתה תקופה בירושלים בה פרצה מגיפה של מחלת עיניים קשה, רוב החולים במחלה זו התעוורו ולא הייתה תרופה למחלתם, הנער בצלאל זולטי היה אז כבן עשר, ילד יתום מאביו שאמו האלמנה גידלה לבדה במסירות עילאית, כבר אז ניכרו בו כישרונותיו העצומים, ואהבתו לתורה לא ידעה גבול, הוא ניצל כל רגע ללימוד תורה, ואכן עלה ונתעלה. מכריו ניבאו לו גדולות, ותקוות רבות היו לאימו, היא חשה תחושת שליחות כי היא מגדלת בביתה את גאון הדור הבא.

בליבה התפללה כל העת שרק לא תפגע מחלת העיניים בבנה, כל עתידו תלוי בעיניו. אך מנהיג העולם רצה אחרת והנה יום אחד חוזר רבינו לביתו מהת"ת, ובפיו בשורה מפחידה 'אמא!! כואבות לי מאוד העיניים', האם אמרה בליבה 'אשר יגורתי בא', מי ייתן ואולי זהו כאב שיחלוף, נקווה שלא מדובר במחלת העיניים הקשה, ונשאה תפילה לבורא העולם שהכאב יחלוף כלעומת שבא.

למחרת חוזר הבן מהת"ת ועיניו נפוחות מאוד. ראתה זאת האם ומיד ניגשו לרופא לאחר בדיקה אמר בצער שבנה חלה במחלת העיניים, אין מה לעשות וככל הנראה הוא עומד להתעוור בימים הקרובים, ואכן כך היה. בצלאל זולטי הילד המוכשר אשר ניצל עד עתה את כל רגעיו ללימוד התורה התעוור. האם לא ידעה את נפשה מצער, כל חלומותיה שבנה יגדל בתורה נגוזו, כיצד יוכל ללמוד את התורה הקדושה כשהוא עיוור? בצרתה החליטה ללכת לבכות אצל 'רחל אמנו', לתפילה זו לקחה את בנה, ובהיותו עיוור שמה אותו בעגלת תינוק, וכך הלכה מהעיר העתיקה עד לקבר רחל **מרחק הליכה של שעותיים שלמות**, בהגיעה לקבר רחל פרצה בזעקות שבר לקב"ה שיחוס וירחם על ילדה הקט, ויחזיר לו את מאור עיניו.

אל תפילות האם הצטרף רבינו ובזעקות שבר מעמקי נפשו ביקש מריבון העולמים 'והאר עיני בתורתך', וכך אמר: 'הקב"ה אני רוצה לבקש בקשה, ואני רוצה שרחל אמנו תקשיב ותשמע אף היא את בקשתי, אני מוכן להקריב את מאור עיני, ולוותר שלא אראה לעולם את אימי היקרה, אני מוכן לוותר ולא לראות יותר את חבריי, גם את המאכלים אשר אוכל מהיום והלאה אני מסכים שלא לראות, את כל העולם היפה שבראת אני מוכן להקריב ולא לראות יותר, אבל על דבר אחד אינני מוכן לוותר, אני רוצה לראות את תורתך הקדושה, אני בסך הכל ילד קטן שלא הספיק ללמוד הרבה רק כמה פרקים במשניות ובגמרא, אני רוצה להמשיך ללמוד ולשם כך אני חייב את מאור עיני בחזרה', וכך מירר בבכי קורע לב, אימו מספרת שדמעותיו יצרו מעין נחל ארוך שזרם עד למצבת קבורתה של רחל אמנו, וכך תוך כדי בכיות נרדם, ואימו החזירה אותו לביתם כשהוא עדיין ישן שינה עמוקה.

למחרת בבוקר התעורר בצלאל, והוא מבקש מאמו ללכת לת"ת. האם התפללה מאוד: "איך תלך? הרי אינך רואה דבר?". ענה לה בנה: "אמא ברוך ה' רואה אני היטב, וכבר חשקה נפשי ללכת ללמוד תורה, הבינה האם שנעשה לה נס ותפילותיהם שבקעו מעומק ליבם הטהור התקבלו ברומים, אך מתוך כוונה לשמור על בריאות בנה ביקשה שיבוא איתה לרופא כדי שיבדוק שאכן המחלה נעלמה. אך הילד התעקש. עז רצונו ללכת לת"ת, וכך הסביר לאימו: "קיבלתי במתנה מאת הקב"ה את מאור עיני בחזרה, אינני יודע כמה זמן עוד אזכה לראות, לכן חייב אני לנצל כל רגע ללימוד התורה הקדושה". וכך גם בימים הבאים התעקש שלא לבזבז זמן כדי ללכת להיבדק אצל הרופא. ברבות הימים גדל. שמו הלך לפניו, והתפרסם בקרב רבים בבהירות לימודו, עומק סברותיו ופלא התמדתו. כאשר היו באים לאימו ומשבחים אותו, הייתה אומרת להם **'אינכם יודעים כמה דמעות עלו לו לר' בצלאל כדי להגיע להיכן שהגיע'**.

הגו האישי של הגאון רבי בצלאל זולטי זצ"ל, רבה של ירושלים, סיפר שביום שנפטרה אימו של הרב, קיבל טלפון מרבינו בשעה שבע בבוקר, שיבוא להסיעו לבית האבות ברעננה בו הייתה מאופשזת. רבינו ידע שאימו במצב של גסיסה רח"ל, ולכן ביקש להגיע אליה, ולהיות לידה. הנהג הגיע מיד לבית הרב, והם יצאו לדרך. לאחר כשעה הגיעו לרעננה. כשהגיעו, התברר שהאם כבר נפטרה.

סיפר הנהג: "שאלתי את הרב מתי קיבל את הטלפון על מצבה הקשה של אימו?", והשיב כי היה זה בשעה חמש בבוקר. "ומדוע הרב לא התקשר אליי בשעה זו, והיינו מספיקים להגיע לפני הפטירה?", היקשה הנהג. ורבה של ירושלים השיב: **"מאחר ויש לך ילדים קטנים, לא מצאתי שום סיבה מספקת שתתיר לי להעיר את ילדיך. כשישאלו אותי בשמיים, לאחר 120 שנותיי, מדוע התקשרתי אליך כל כך מוקדם, והערתי את הילדים, לא יהיה לי שום תירוץ"**. (ברכי נפשי)

רבי צבי הירש הכהן מרימנוב זצ"ל - נולד בדומברובה (ליד טארנוב) בשנת ה'תקל"ח (1777). התייתם בגיל 10 וגדל אצל בן דודו ר' דוד מטארנא. דודו, אשר לא היה בעל אמצעים, ביקש את טובתו של הנער ושלח את ר' צבי ללמוד את אומנות החייטות. בגיל 15 נסע לטרנוב לר' אברהם משה מפשווארסק ונמשך לחסידות ולכן שלח אותו לר' מנחם מנדל. שם קיבל את מלאכת הסקת התנור בביהמ"ד ובסיכומו של ענין הגיע לשמש את ר' מנחם מנדל מרימנוב. בעל ייסורים. למרות שרוב ילדיו נפטרו בחייו (**שישה עשר ילדים מתוך שמונה עשרה!!!**) - קיבל דין שמיים באהבה והיה מזמר ורוקד לפניו יתברך. נודע כפועל ישועות בקרב הארץ ורבים חיפשו את קירבתו. דבקו ונהלהבו בתפילה הייתה מופלאה. את כל כספי הפדיונות שלקח חילק לעניים. בעל רוח-הקודש. רבים פנו אליו ונושעו. נפטר ב-א' ר"ח כסליו ה'תר"ז (1846). חי כ-69 שנים.

אביו: ר' יהודה לייב כ"ץ. **מרבתינו:** הצדיקים ר' נפתלי מרופשיץ, ר' מנחם מנדל מרימנוב. **מתלמידיו:** הצדיקים ר' צבי אלימלך שפירא מדינוב, ר' שמעון מרילוס מירוסלב, ר' אליעזר מדז'יקוב, ר' אשר ישעיהו ובנו ר' מנשה מרופשיץ, ר' שלום רוזנפלד מקמינקא, ר' זאב פרנקל (בעל שו"ת 'משיב בהלכה'). **נשותיו:** בת ר' חיים גרייצר (זיווג ראשון), בתו ר' אלחנן מבילגוריי (זיווג שני), בתו ר' דליו לייב מדוקלא (זיווג שלישי). **מספריו:** רוב תורותיו נכתבו ע"י תלמידיו **מבשר טוב** - שני חלקים: תולדות הרב וחייו, **בארית מים** - טעמי המצוות. **ילדיו:** נולדו 18 בנים ובנות. מתוכם 16 נפטרו בחייו, למעט בנו, ר' יוסף ש מילא את מקום אביו ובת.

עבודת הצדקה של רבינו, מן המפורסמות הייתה. **פטרונם של עניים וקשי יום היה, משענות של אלמנות ויתומים, וישועות רבות ומופלאות היה מבטיח ומקיים, בתמורה לסכום הפדיון, בהם נקב, למען מטרות צדקה וחסד.** באחד ממסעותיו, הגיע לעיר סאניק. אחד מנכבדי העיר, יהודי עשיר לקה במחלה אנושה, בליבו ובריאותיו. גדולי הרופאים הוזעקו אל מיטתו, אך מיום ליום הלכה החלטתם והתחזקה, כי אין רפואה למחלה ואפסה כל תקווה.

ביום בו הודיעו הרופאים בייאוש מוחלט כי סיימו את מלאכתם ועזבו את העיר, עמד גם הרב לעזוב את סאניק בדרכו ללינסק. בני משפחת העשיר החולה ראו כי אין תקווה מהרופאים, מיהרו לצדיק לפני שיעזבו את העיר, הם בכו והתחננו לפניו שיסכים לבקר את החולה בביתו ושם יתפלל עבורו. אולי הקב"ה ישמע לתפילתו. הרבי השיב: **"אם תבטיחו בתמורה לכך, שנים-עשר אדומי-זהב, אמלא את בקשתכם!"**. היה זה סכום גדול במיוחד, אך בני המשפחה הסכימו לתת, רק שאביהם יחזור לאיתנו הראשון. הרב הגיע לבית העשיר. הוא ניסה לשוחח עם החולה, אך הלה שכב באפיסת כוחות, מבלי יכולת אפילו להניע את שפתיו. למראה עיניים ניכר היה, כי החולה נמצא ברגעיו האחרונים ושעתו קרבה. הואיל וראה הרבי את המצב לאשורו, הורה מיד להוציא כל איש מעליו, ורק הוא ומשמשו נותרו לבדם ליד מיטת החולה.

הרבי נטל כיסא והתיישב למראשותיו של החולה, הורה למשמשו להגיש את מקטרתו ולהעלות בה אש, תוך שהוא עוצם את עיניו ושוקע בדביקות עצומה. **עשן סמיך מילא את החדר והיתמר אל עבר התקרה ושב ויורד לרצפה.** בהמשך לא היה ניתן לראות כלום מהנעשה בחדר, לאחר שכל הטבק שבמקטרת הפך לאפר ואישו כבתה, הורה למשמשו לשוב ולמלא את המקטרת בשנית וכן חזר על מעשהו בשלישית. **ערפל כבד מילא את החדר, עד כי לא ניתן היה לראות איש את רעהו.** תוך כדי מעשה העישון, הגיע הרופא המקומי של הקהילה לבדוק את החולה. הוא הופיע מדי זמן מה לבדוק את החולה ולראות אם ניתן להקל עליו. כשנכנס והבחין בתימורת-העשן מבין חרכי התריס בחדר החולה פרץ בצעקות נוראות, שהחרידו את כל יושבי הבית. **"רצח לעין-השמש מתבצע כאן!"** - שאג בקול ניחר - **"רוצחים שכמותכם! כלום אינכם יודעים שעשן, בעבור חולה לב וריאה, כמוהו כסם-המוות!?** **הרגתם את החולה! רצחתם אותו בידיים! אני אדאג שכולכם תיכנסו לבית-הסוהר"**. וסב על עקבותיו בזעף, הטיח את הדלת בעוז מאחוריו, וכשכולו קצף וחרון הסתלק כלעומת שבא.

הצעקות, וחבטת הדלת, נשמעו היטב גם בחדר החולה פנימה, אך הרבי לא נע והמשיך בעבודת-קודשו הטמונה בעישון המקטרת. רק משסיים לעשן את המקטרת בשלישית, פתח את התריסים ואת החלונות לרווחה, והחל מניף את ידיו כדי להעביר את העשן החוצה. לאחר דקות ארוכות שוב ניתן היה לראות את תכולת החדר. ואז שב הצדיק להגיד את החלונות, התקרב למיטת החולה, הביט בו ושאל: **"אתה מכיר אותי?"** - "כן!" - נשמע קולו של החולה, חלוש קמעה, **"אתה הרבי מרימנוב!"**. הרבי פתח את דלת החדר, הזמין את בני המשפחה להיכנס פנימה, ונתן להם להיווכח בשינוי לטובה שהתחולל במצב החולה. בני הבית, לא ידעו את נפשם מרוב התרגשות. **הם שוחחו עם החולה שוב ושוב, ונוכחו לראות, כי האיש חזר לאיתנו.** הם מיד מיהרו לשקול לידי הרבי מטבע 'נוביל' - ארבעה אדומים זהב משקלה - והבטיחו, כי בעת שובו של הרבי מלינסק, יפרעו את יתרת התחייבותם ויערכו סעודת-הודיה. כשוב הרבי לאחר השבת, מלינסק לסאניק, בני העיר קידמו אותו בתופים ובמחולות, **כשהעשיר שהחלים בראשם.** באותו היום ערכו העשיר ובני-ביתו סעודה גדולה והרבי הסב בראש הקהילה, אשר באו להודות, **להלל ולשבח לבורא עולם על הנסים ועל הנפלאות אשר מחולל הוא על-ידי עבדיו הצדיקים.** בתום הסעודה, פרע העשיר את שמונת אדומי הזהב הנוספים שהתחייבו בני משפחתו לתת לצדקה, והרבי נפרד ונסע לשלום לדרכו.

הצדיק רבי אפרים אנקאווא זצ"ל - נולד בטליטולה שבספרד בשנת ה'ק"ט (1359). לאחר שאביו עלה על המוקד, רבינו נמלט מספרד בשנת ה'קנ"א (1391) לצפון אפריקה. רבינו שהה כשנתיים בעיר מראקש (מרוקו) משם עבר להוניאן (אלג'יר) ולאחר מכן עבר לתלמסאן (אלג'יר). רבינו הקים שם ישיבה גדולה, ועד מהרה נהפכה העיר לאחד המרכזים הגדולים של יהדות אלג'יר. אף מצבם הכלכלי של היהודים השתפר והלך. העיר תלמסאן הייתה עיר סחר חשובה ומרכזית. התערותם של היהודים בחיי המסחר בה תרמה לה מאוד. קהילת יהודי תלמסאן זכתה ליחס מיוחד, שהבדיל אותם משאר ערי אלג'יריה. היה להם חופש פעולה בכל הקשור לדת ואמונה. שימש גם כרופא. היה ידוע כמלומד בניסים. גאון בנגלה ובנסתר. כונה בשם 'הרב הקדוש מתלמסאן' בעקבות הנס, בו רכב הצדיק על אריה, כאשר נחש עקלתון שימש עבורו כרסן. רבינו ידע את אותה שנה, בה ייפטר מן העולם, שכן כך ראה בחלומו. עד היום רבים עולים לציונו ורואים ישועות. נפטר ב-א' כסליו ה'ר"ב (1442). חי כ-83 שנים. ציונו באלג'יריה.

אביו: ר' ישראל הי"ד (עלה על המוקד בגזירות ה'קנ"א 1391 בספרד בזמן הגירוש הראשון מספרד, בעל 'מנורת המאור'). **בנו:** ר' ישראל. **מספרינו:** **שער כבוד ה'** - תשובות להשגות הרמב"ן על הרמב"ם בספרו 'מורה נבוכים'. **מפיוטיו:** אלה מהימן ד' ברא זמן, אדון עולם אשר נעלית, אזעק מר ואקונו.

בדרכו מהונין לתלמסאן רבינו יצא יחד עם קבוצת מלווים שביקשו את חברתו. בדרכם הם עברו בדרכים עקלקלות. הם חצו מדבר שומם ושוּרץ חיות טרף: אריות, נמרים, נחשים, עקרבים ושאר בעלי חיים טורפים. הזמן חלף בדרכם והנה הגיע ערב שבת והם עדיין רחוקים מכל מקום יישוב. רק מדבר צחיח משמאלם ומימנם והם לא יודעים מה לעשות בעקבות השבת הממששת ובאה בשל מצבם שכן אם ישארו הרי הסיכויים להיפגע מחיות טרף הוא גבוה ומצד שני כיצד יעיצו ללכת במדבר במהלך שבת קודש?

הרב שראה כי השמש יורדת והשבת קרבה לבוא והחליט כי יעצור את הליכתו ויעשה את השבת במקום השומם והשוּרץ חיות טרף ובלבד שלא יחלל את השבת. בני לווייתו לאחר שדנו, החליטו כי אין מנוס מלהמשיך הלאה אף ביות שבת קודש וזאת מאחר ומדובר בפקיח נפש, שלא יפלו חלילה טרף לחיות רעות. בני השיירה ניסו לשדל את רבינו להצטרף אליהם ואמרו כי פיקוח נפש דוחה את כל התורה כולה. בנוסף הם אמרו כי הסבירות שחיות טורפות ינסו להתקיף שיירה שלמה פחות מצוי מאשר המצב בו אדם בודד נמצא במדבר. שאז אין ספק כי בעלי החיים ינסו להתקיפו, ואז מה יוכל לעשות כנגדם? אולם רבינו על אף ששמע את 'טענות כבודת משקל' אלו לא השתכנע להצטרף אליהם, והשיירה נאלצה בחוסר ברירה להמשיך בדרכם כשהם משאירים את הצדיק לגמרי לבדו.

עם שקיעת השמש עלטה כבדה כיסתה את כל הסביבה ואת אשר תיארו אנשי השיירה התקיים: **אריה נורא זינק ממקום מרצו ופנה לעברו של הרב לטורפו חיים**, אבל כשעמד האריה על ארבעת רגליו מול הרב, נהפך האריה לכבשה תמה ומלטפת, רבץ האריה ככלב לפני אדונו והתיישב בקרבת הרב, חיות המדבר שראו את האריה פחדו והתרחקו מפני הרב, ובכך הגן

האריה על הרב בערב שבת וביום שבת מפני חיות הטרף ולא התקרבו אליו.

במוצאי שבת תהה הרב כיצד כעת ימשיך בדרכו. לפתע הבחין הרב הקדוש כי נחש עקלתון בפיו של האריה מתעקל סביב רעמתו כמו רסן לסוס. הביט הצדיק על האריה והנה האריה רמז לרבינו הקדוש שיאחז ברסן וירכב עליו. הרב שהבין את הרמז רכב עלה על גבו של האריה ללא כל חשש, אחז בנחש העקלתון כמו פרש האוחז ברסן סוסו והאריה יצא במרוצה אדירה ובמהירות עצומה.

תוך זמן לא ארוך האריה הביא את רבינו עד לעיר תלמסאן. שם הרב ירד מהאריה כאשר בעל החיים האיתני חזר במהירות למקום ממנו הוא בא. כל האנשים שהיו באותו מעמד רעדו בראותם את המראה הפלאי. **מעשה זה הקנה לו את הכינוי: 'הקדוש מתלמסאן'**. תושבי תלמסאן המוסלמים שראו את המחזה המופלא הזה, נבהלו ויראו יראת כבוד כאחת, **הם הבינו כי איש אלוקים קדוש ונורא הוא ולכן ביקשו ממנו שיבחר בעירם ויישאר לגור איתם**, כדי שהשכינה תשרה בתוכם ומעשיו יברכו אותם ולמעשה זכות הצדיק תגן על העיר מכל צרה וצוקה.

אולם הרב סירב לבקשתם כי לא רצה להיות רחוק מאחיו היהודים שגרו מחוץ לחומת העיר, **התנאי שלו לגור בתוכם היה שהוא ובני קהילתו היהודים יעברו לגור במרכז העיר בסמוך למושל העיר, בגלל הכבוד שרחשו לו ולאות תודה והוקרה הרשה המושל ליהודים לעבור למרכז העיר**.

שם הוקם רחוב היהודים ורבינו הסכים לבקשתם ואכן היהודים זכו לחופש פעולה בכל הקשור לדת, מצב הכלכלי של היהודים היה טוב ביותר והשתפר פלאים ביחס ליהודים שהתגוררו בערים אחרות באלג'יר וכמובן התערותם של היהודים תרמה למלך רבות שכן היהודים התמחו במסחר.

בארמון המלוכה שררה דאגה רבה. הנסיכה הצעירה, בתו היחידה של המלך, חלתה במחלה קשה. הרופאים לא מצאו לה תרופה. מלך אלג'יר היה מודאג מאוד. כל ענייני הממלכה נדחו, ואת מקומם תפסה החרדה לשלום הנסיכה. כרוז יצא מאת המלך, כי מי שירפא את בתו יעשירו המלך עושר רב. באותם ימים, רבינו הגיע לצפון אפריקה. בוא ניצל בנס מפרעות הנוצרים בארץ מולדתו, ספרד, לאחר ששלוש קהילות קדושות ומפוארות, טולדו, עיר מולדתו, סביליה וקורדובה, נטבחו ובתי היהודים הועלו באש. ידו של הצדיק נפגעה ושתתה דם, והפורעים חשבו שמת. כשעזבו, הצליח להימלט, ונדד עד שעלה על אנייה שהפליגה למרוקו. זמן מה שהה במרוקו, ומשם עבר לאלג'יר, לעיר הוניאן. באותם ימים היהודים סבלו מרדיפות השלטונות. נאסר עליהם להתגורר בערים מסוימות, ובהן עיר הבירה אז, תלמסאן.

כאשר נודע לרבינו על מחלתה המסתורית של בת המלך, החליט, כי זו שעת הכושר לקדש שם שמיים ברבים, וכך להביא ישועה לבני עמו. הוא ביקש להיפגש עם הקאדי המקורב אל המלך, ולמסור לו, כי הוא מוכן לבוא לתלמסאן, ובעזרת ה' יעלה בידו לרפא את בתו. אחרי ביקורי הרופאים הרבים המלך והמלכה היו מיואשים למדי, והיו מוכנים לתלות את תקוותם בכל דבר, העשוי להביא לבתם רפואה. הצעתו של הרב התקבלה בשמחה, והוא הוזמן לבוא לתלמסאן.

הרב הגיע לארמון ועימו יהודי שלקח לעוזרו. המלך קיבל את פניו בכבוד וניגש איתו אל בחדר של החולה. לפני שנכנס לחדר, שאל אותו המלך: "האזמנם תוכל לרפא את בתי? אני רואה, שבאת בלי תיק וללא ספרי רפואה!". הביט הרב במלך ואמר: "ה' הוא רופא כל בשר, והוא ישלח רפואה לבתך. אני הנני שליח בלבד. אולם אחת אבקש ממך - להוציא כל איש מחדר החולה, ואף המלך והמלכה יצאו. רק אני ועוזרי נישאר בחדר".

המלך הסכים לבקשת הרב ויצא והותיר בפנים רק את הרב ועוזרו. הוא והמלכה נותרו מאחורי הדלת, מלאי ציפייה ומתח. הרב התקרב למיטת הנסיכה וראה, כי היא שוכבת בעיניים עצומות ואינה מגיבה לסביבה. הוא הרים את ראשו כלפי מעלה ושפך תפילה חרישית מעומק ליבו, שיעשה ה' למען עמו וירפא את בת המלך. **לא עברו רגעים אחדים, ופתאום החולה זזה ופקחה את עיניה.**

רבי אפרים מיהר לפתוח את הדלת וקרא להורים הנרגשים להיכנס. לתדהמתם העצומה הנסיכה פנתה אליהם לפתע וביקשה: "**אני צמאה, תנו לי מים!**". המלך והמלכה לא ידעו את נפשם מרוב שמחה. הם מיהרו להביא מים לבתם, ובתוך כך בכו וצחקו חליפות ולא האמינו למראה עיניהם. לאחר שנרגעו קמעה פנה המלך אל רבי אפרים ועוזרו וביקש מהם להישאר בארמון, עד שהחולה אכן תשוב לאיתנה. רבי אפרים נענה לו ונותר בארמון, עוקב אחר מצבה של הנסיכה ומרבה בתפילה לשלומה.

כאשר החלימה הנסיכה לגמרי, המלך לא מצא מילים להודות לרבינו על מעשה הפלא שחולל. הוא לחץ בחום את ידו של הרב ואמר: "רצוני להעשירך עושר רב ולמלא את כל אשר תבקש, ממני. שאל-נא. מה תבקש?". רבי אפרים נשא את עיניו הטהורות והמפיקות חוכמה אל המלך וענה: "אדוני המלך, לעצמי לא אבקש דבר, אולם מבקש אני על אחי היהודים הנפוצים ברחבי ממלכתך. אנא הסר מהם את המיסים הכבדים שהיטלת עליהם. ועוד אבקש מהוד מעלתך, לפתוח לפנייהם את עיר הבירה למגורים ואף בשאר ערי הארץ לבטל את האיסורים על מגורי היהודים. אני בטוח, כי תראה תועלת רבה מן היהודים בשיגשוגה הכלכלי של המדינה".

המלך לא היסס למלא את בקשת הרב. הוציא מיד כרוז המודיע, כי מהיום והלאה בטל 'מס הגולגולת'. כמו-כן התבטלו שאר המיסים הכבדים שהושתו על היהודים. בנוסף, הוא אישר ליהודים בצו מלכותי להתגורר בכל מקום שירצו. המלך אמר לרבי אפרים, כי **מענה הוא ממנה אותו ליועצו האישי ומבקש, כי יבוא ראשון להתגורר בתלמסאן.** כמו-כן המלך ביקש ממנו להביא עוד משפחות של יהודים לעיר הבירה, והוא יהיה רבם ומורה דרכם. **נס רפואתה של בת המלך התפרסם ברחבי הממלכה, ושמו של רבינו נישא בפי יהודים ושאינם יהודים כאחד בהערצה רבה.**

בדרכו לתלמסאן רבינו היה צמא מאוד למים. הוא חיפש בכל הסביבה ההיא ולא מצא לא מעיין ולא באר ומים לשתייה אין. בחיפושיו הזדמן לו סלע אחד. הרב עמד סמוך לסלע, היכה בו בידיו מכה אחת ומיד נחצב מעיין וסילון מים זכים וצחים זינק ממנו. הרב שתה לרוויה ומאז זורמים מים במעיין.

אנו מבקשים ממי שיש לו תמונות טובות יותר של הצדיקים או של הקברים
או אם לא שמנו את תמונת הצדיק או הקבר
ויש לו תמונה שהוא צילם או שקיבל ממישהו ששהוא צילם ונתן לו את זכויות יוצרים
להשתמש בה ולא הוריד אותה מאתר באינטרנט, אנא שלחו למייל
PnineZadikim@gmail.com

**למעוניינים לקבל את העלון ישירות למייל, יש לשלוח
בקשה PnineZadikim@gmail.com**

**כל החומר נלקח
מעלון 'פניני עין-חמד' משנים עברו
לקבלת עלון פניני עין-חמד,
יש לשלוח בקשה למייל:
PnineEH@gmail.com**

העלון מוקדש לרפואה והצלחת רחל ברכה בת פדילה דליה הי"ו ובני-ביתה
רפואת יהודה אריה בן רחל ברכה- רפואת הנפש ורפואת הגוף
ולהצלחת כל עם ישראל ובתוכם יוסף ליאור בן דליה אפרת ומשפחתו
והצלחה בכל העניינים, נחת יהודי מכל יוצאי חלציו וכן בחינוך הילדים